

# Laodikea – Numero yksi

## *Jesajan tuomioprofetia Näyn laaksoa vastaan*

Jeff Pippenger

2023-08-14

Näkyjen laaksoa koskeva kuormasana. Mikä sinun nyt vaivaa, kun olet kokonaan noussut katoille? Sinä, joka olet täynnä hälinää, sinä kohiseva kaupunki, sinä iloinen kaupunki: sinun surmattusi eivät ole miekalla surmattuja eivätkä taistelussa kaatuneita. Kaikki sinun hallitsijasi ovat paenneet yhdessä, jousimiehet ovat heidät vanginneet; kaikki, jotka sinusta tavataan, vangitaan yhdessä, vaikka he ovat paenneet kauas. Sen tähden minä sanoin: Kääntäkää katseenne pois minusta; minä itken katkerasti, älkää nähkö vaivaa lohduttaaksenne minua minun kansani tyttären hävityksen tähden. Sillä se on vaivan, maahan polkemisen ja hämmennyksen päivä, Herran, Herran Sebaotin päivä näkyjen laaksossa, muurien murtamisen ja vuorille kohdistuvan huudon päivä. Jesaja 22:1–5.

Jesajan kirjassa sana ”taakka” esiintyy kahdeksantoista kertaa. Näistä viittauksista yksitoista tarkoittaa suoraan tuomion profetioita, ja muut seitsemän viittaavat taakkaan jonakin, jota kannetaan olalla. Vain yksi niistä kohdista, jotka on käännetty sanalla ”taakka”, tarkoittaa jotakin, jota kannetaan olalla, ja on samalla myös tuomion profetia. Tarkoitukseni on käsitellä juuri sitä yhtä kohtaa, jossa heprealainen sana merkitsee jotakin kannettavaa mutta on samalla myös tuomion profetia; siksi teen tämän erottelun jo alusta alkaen, vaikka emme palaa näihin seikkoihin ennen kuin myöhemmin.

Luku ei ole epämääräinen ”näky laakson” määritelmän suhteen, sillä se tunnistetaan sekä ”Daavidin kaupungiksi” että ”Jerusalemiksi”. Näyn laakso viittaa laodikealaiseen adventismiin Danielin yhdennessatoista luvun kuuden viimeisen jakeen historian aikana. Jesaja asetti tämän tuomion asiayhteyden kahdennessakymmenennessä luvussa esitetyllä historialla kuvaamalla maailman vähittäistä valloittamista Assyrian kuninkaan toimesta, joka oli lähettänyt sotapäällikön nimeltä Tartan valloittamaan Egyptissä sijaitsevan kaupungin nimeltä Asdod.

Sunnuntailaki on yksilöity Danielin kirjan yhdennessätoista luvussa, jakeessa neljäkymmentäyksi, ja siinä yksilöidään kolme ryhmää, jotka ”pelastuvat” paavinvallan kädestä sunnuntailain aikana.

Sinä vuonna, jona Tartan tuli Asdodiin, kun Assyrian kuningas Sargon oli lähettänyt hänet, ja hän soti Asdodia vastaan ja valloitti sen, siihen aikaan Herra puhui Aamoksen pojan Jesajan kautta sanoen: Mene ja irrota säkkipuku lanteiltasi ja riisu kengät jaloistasi. Ja hän teki niin, vaeltaen alastomana ja paljain jaloin. Ja Herra sanoi: Niin kuin palvelijani Jesaja on vaeltanut alastomana ja paljain jaloin kolme vuotta merkinä ja enteenä Egyptiä ja Etiopiaa vastaan, niin Assyrian kuningas vie pois egyptiläiset vankeina ja etiopialaiset pakkosiirtolaisuuteen, nuoret ja vanhat, alastomina ja paljain jaloin, pakarat paljastettuina, Egyptin häpeäksi. Ja he pelkäävät ja häpeävät Etiopiaa, joka oli heidän toivonsa, ja Egyptiä, joka oli heidän ylpeytensä. Ja tämän rannikkoseudun asukas sanoo sinä päivänä: Katso, tällainen on niiden kohtalo, joihin panimme toivomme ja joiden luo pakenimme avun saamiseksi pelastuaksemme Assyrian kuninkaan

kädestä; kuinka siis me voisimme pelastua? Jesaja 20:1–6.

Saaren asukkaiden esittämä kysymys kuuluu, kuinka he pääsevät pakoon Assyrian kuningasta, joka Danielin kirjan luvussa yksitoista esitetään myös pohjoisen kuninkaana.

Hän [pohjoisen kuningas] tunkeutuu myös ihanaan maahan, ja monet maat kukistuvat; mutta nämä pelastuvat hänen kädestään: Edom ja Moab sekä ammonilaisten pääosa. Daniel 11:41.

Tässä jakeessa Yhdysvaltojen sunnuntailaki yksilöidään, ja Danielin kohdassa on joitakin hienovaraisia vivahteita, joita on syytä tarkastella. Danielin kirjan 11. luvun jakeissa 40–43 on kolme peräkkäistä jaetta, jotka kaikki yksilöivät ”maat”. Jakeessa 40 entistä Neuvostoliittoa edustavat maat pyyhkäistiin pois paavinvallan ja Yhdysvaltojen toimesta vuonna 1989. Nykyaikaiset historioitsijat vahvistavat tämän tosiasian.

Sitten jakeessa neljäkymmentäkaksi kohtaamme sanan ”maat”, joka edustaa kaikkia maapallon maita, kun pohjoisen kuningas (paavius) valloittaa Egyptin, joka edustaa koko maailmaa. Se on yksi vivahteista. Toinen niistä kahdesta vivahteesta, joihin viitataan näissä kolmessa jakeessa, liittyy sanaan ”pelastua” jakeessa neljäkymmentäyksi ja sitten jälleen jakeessa neljäkymmentäkaksi. Ne ovat kaksi eri heprean sanaa, vaikka molemmat on käännetty sanalla ”pelastua”. Jakeessa neljäkymmentäkaksi sanalla ”pelastua” käännetty heprean sana merkitsee sitä, ettei vapahdusta löydy, sillä kun ”kymmenen kuningasta”, jotka edustavat Yhdistyneitä kansakuntia, suostuvat luovuttamaan yhden maailman hallituksensa paavillisen pedon vallan alaisuuteen, pakotietä ei ole — ei vapahdusta.

Ja ne kymmenen sarvea, jotka näit, ovat kymmenen kuningasta, jotka eivät ole vielä saaneet valtakuntaa; mutta he saavat vallan kuninkaina yhdeksi hetkeksi pedon kanssa. Näillä on yksi mieli, ja he antavat voimansa ja valtansa pedolle. Nämä käyvät sotaa Karitsaa vastaan, ja Karitsa on voittava heidät, sillä hän on herrain Herra ja kuningasten Kuningas; ja ne, jotka ovat hänen kanssansa, ovat kutsutut ja valitut ja uskolliset. Ja hän sanoo minulle: Vedet, jotka näit, missä portto istuu, ovat kansoja ja väkijoukkoja ja kansakuntia ja kieliä. Ja ne kymmenen sarvea, jotka näit pedossa, ne vihaavat porttoa ja tekevät hänet autioksi ja alastomaksi ja syövät hänen lihansa ja polttavat hänet tulella. Sillä Jumala on pannut heidän sydämiinsä tekemään hänen tahtonsa ja olemaan yksimieliset ja antamaan valtakuntansa pedolle, kunnes Jumalan sanat täyttyvät. Ilmestys 17:12–17.

Nämä ”kymmenen kuningasta” mainitaan toistuvasti Jumalan sanassa, ja Elia kertomuksessa Israelin kuningas Ahab oli kymmenen heimon pää, ja hän oli naimisissa Iisebelin kanssa. Iisebel on paavius maailman lopussa, Elia on kolmannen enkelin sanoman sanansaattajat, ja Ahab on kymmenen kuninkaan liiton pää. Ahab edustaa Yhdysvaltoja Yhdistyneiden kansakuntien johtajana sunnuntailain profeetallisessa historiassa. Kun Assyria valloittaa Egyptin, Daniel 11:42:n pohjoisen kuningas on juuri pakottanut kymmenen kuningasta suostumaan antamaan valtakuntansa paavilliselle vallalle.

”Kun lähestymme viimeistä kriisiä, on mitä tärkeintä, että Herran välikappaleiden keskuudessa vallitsee sopusointu ja ykseys. Maailma on täynnä myrskyä ja sotaa ja eripuraisuutta. Kuitenkin yhden johdon alaisuudessa — paavillisen vallan — ihmiset yhdistyvät vastustamaan

Jumalaa Hänen todistajiensa persoonassa. Tämä ykseys lujitetaan suuren luopion toimesta. Samalla kun hän pyrkii yhdistämään välikappaleensa taistelevaan totuutta vastaan, hän toimii jakaakseen ja hajottaakseen sen puolustajat. Kateus, paha epäluulo, pahansuopu puhe, ovat hänen yllyttämiään, jotta syntyisi epäsovua ja hajaannusta.” Testimonies, osa 7, s. 182.

Jaeessa neljäkymmentäyksi kohtaamme sanan ”päästä pakoon”, ja myös jakeessa neljäkymmentäkaksi esiintyy sana ”päästä pakoon”, mutta ne ovat kaksi eri heprean sanaa. Jaeessa neljäkymmentäyksi ”paeta”-sanaksi käännetty sana merkitsee pakenemista ikään kuin liukkauden avulla. Tämä on se sana, joka on käännetty sanaksi ”paeta” Jesajan kahdennekymmenennen luvun kuudennessa jakeessa. ”Sinä päivänä” ”tämän saaren asukas” kysyy, kuinka he voivat paeta assyrialaista, joka ”sinä päivänä” etenevästi valloittaa maailmaa, kuten Danielin luvussa yksitoista ja useissa muissa Raamatun kohdissa havainnollistetaan.

Danielin kirjan yhdentoista luvun neljännessäkymmenennessä ensimmäisessä jakeessa, kun paavius, tai niin kuin Daniel häntä kuvaa, pohjoisen kuningas, tai niin kuin Jesaja häntä kuvaa, assyrialainen, valloittaa ”ihanan maan”, joka edustaa Yhdysvaltoja, tunnistetaan kaksi ryhmää.

Hän hyökkää myös ihanaan maahan, ja monet maat kukistuvat; mutta nämä pelastuvat hänen kädestään: Edom, Moab ja ammonilaisten pääosa. Daniel 11:41.

Toinen on se ”monet”, jotka kukistetaan, ja toinen ryhmä esitetään muodossa ”Edom, Moab ja ammonilaisten pääjoukko”. Sunnuntailain aikana Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku, jae neljä, kutsuu niitä, jotka ovat yhä Babylonissa, ”lähtemään siitä ulos”.

Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään ettekä saisi osaksenne hänen vitsauksiaan. Ilmestys 18:4.

Edom, Moab ja ammonilaisten pääjoukko ovat niitä, jotka pääsevät pakoon liukkauden avulla, niin kuin saaren kansat Jesajan kahdennessäkymmenennessä luvussa toivovat tekevänsä.

Neljännessäkymmenennessä ensimmäisessä jakeessa se toinen vivahde, johon viitataan, on se, että jakeissa neljäkymmentä, neljäkymmentäyksi ja neljäkymmentäkaksi esiintyy sana ”maat”, mutta jakeessa neljäkymmentäyksi se on lisätty sana, ei Danielin alkuperäisissä sanoissa, eikä se kuulu siihen. Monet maat kukistuivat neljännekymmenennen jakeen täyttymyksenä Neuvostoliiton romahtaessa, ja monet maat vallataan, kun paavius ottaa Yhdistyneet Kansakunnat haltuunsa. Mutta sunnuntailaissa Yhdysvalloissa ne ”monet”, jotka kukistetaan, eivät ole monia maita; ne voivat olla vain seitsemännen päivän adventisteja.

”Jos totuuden valo on esitetty sinulle, paljastaen neljännen käskyn sapatin ja osoittaen, ettei Jumalan sanassa ole mitään perustaa sunnuntain viettämiselle, ja kuitenkin yhä pidät kiinni väärästä sapatista kieltäytyen pitämästä pyhänä sapattia, jota Jumala kutsuu ’minun pyhäksi päiväksi’, sinä saat pedon merkin. Milloin tämä tapahtuu? Silloin, kun tottelet määräystä, joka käskee sinun lakata työstä sunnuntaina ja palvoa Jumalaa, samalla kun tiedät, ettei Raamatussa ole ainoatakaan sanaa, joka osoittaisi sunnuntain olevan muuta kuin tavallinen työpäivä, suostut ottamaan vastaan pedon merkin ja kieltäydyt Jumalan sinetistä.” Review and Herald, 13. heinäkuuta 1897.

Jokainen seitsemännen päivän adventistikirkon jäsen hyväksyi sapatin oppia koskevan opetuksen tullessaan ensi kerran kastetuksi kirkon jäseneksi, ja heidät pidetään vastuullisina sapattia koskevan ”totuuden valon” edessä.

Sapatin muuttaminen on roomalaiskatolisen kirkon vallan merkki tai tunnus. Ne, jotka neljännen käskyn vaatimukset ymmärtäen päättävät viettää väärää sapattia oikean sijasta, osoittavat siten kunnioitusta sille vallalle, jonka yksinomaisesta määräyksestä sitä vietetään. Pedon merkki on paavillinen sapatti, jonka maailma on hyväksynyt Jumalan säätämän päivän sijalle.

”Kukaan ei ole vielä ottanut pedon merkkiä. Koetuksen aika ei ole vielä tullut. Jokaisessa kirkossa on todellisia kristittyjä, roomalaiskatolista kirkkoakaan lukuun ottamatta. Ketään ei tuomita, ennen kuin hän on saanut valon ja nähnyt neljännen käskyn velvoittavuuden. Mutta kun annetaan asetus, joka pakottaa noudattamaan väärennettyä sapattia, ja kolmannen enkelin voimallinen huuto varoittaa ihmisiä pedon ja sen kuvan palvomisesta, silloin raja väärän ja toden välillä vedetään selvästi. Silloin ne, jotka yhä jatkuvat rikkomuksessa, ottavat pedon merkin.”

”Nopein askelin lähestymme tätä ajanjaksoa. Kun protestanttiset kirkot yhtyvät maallisen vallan kanssa ylläpitääkseen väärää uskontoa, jonka vastustamisen vuoksi heidän esi-isänsä kestivät ankarinta vainoa, silloin paavillinen sapatti pannaan täytäntöön kirkon ja valtion yhdistetyn auktoriteetin nojalla. Tapahtuu kansallinen luopumus, joka päättyy vasta kansalliseen hävitykseen.” Käsikirjoitus 51, 1899.

Sunnuntailain aikana ainoat ihmiset, joita pidetään vastuullisina kolmannen enkelin valosta, ovat seitsemännen päivän adventistit, sillä vasta silloin adventismin ulkopuolella oleville esitetään kolmannen enkelin koetus. Ne ”monet”, jotka kukistetaan sunnuntailain aikana, ovat laodikealaisia adventisteja, sillä ”tuomio alkaa Jumalan huoneesta”.

Niin viimeiset tulevat ensimmäisiksi, ja ensimmäiset viimeisiksi; sillä monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut. Matteus 20:16.

Jesaja on ”merkinä ja enteinä” Egyptille ja Etiopialle paaviuden maailman asteittaisesta valloittamisesta. Egypti on Yhdistyneet Kansakunnat; Etiopia on Yhdysvallat, ja Assyria on paavius. Tämän profeettallisen historian yhteydessä Jesaja alkaa esittää sarjaa tuomiota julistavia profetioita. Luku kaksikymmentäkaksi käsittelee laodikealaisia, jotka kukistetaan sunnuntailain aikana, ja filadelfialaisia, jotka kutsuvat ”Edomin, Mooabin ja ammonilaisten pääosan” ulos Babylonista.

Laodikealaiselta adventismilta puuttuu pelastumiseen välttämätön luonne, ja sunnuntailain tullessa voimaan Herra sylkee sen suustaan. Panen tämän tosiasian merkille vain korostaakseni seuraavaa kohtaa. Jesaja kaksikymmentäkaksi esittää toisen syyn siihen, että Laodikea joutuu kadotukseen, sillä tuomion ennustus kohdistuu ”näyn” laaksoon. On olemassa kaksi ensisijaista heprean sanaa, jotka käännetään sanalla ”näky”. Toinen viittaa profeettalliseen tapahtumasarjaan ja toinen Kristusta koskevaan näkyyn. Toinen on seurakunnan ulkopuolinen ja toinen seurakunnan sisäinen. Luvun kaksikymmentäkaksi sana on se näky, joka edustaa profeettallisia tapahtumia, ja se on sama

sana, joka Sananlaskujen kirjassa on käännetty sanalla ”näky”.

Missä näkyä ei ole, siellä kansa käy hillittömäksi; mutta autuas on se, joka lain pitää.  
Sananlaskut 29:18.

”Näyn laakson kuorma” on profetia, joka osoittaa kaksi palvojain luokkaa Jumalan seurakunnassa maailman lopulla. Toinen luokka, jota Sebna edustaa, on Laodikea, ja toinen luokka on Filadelfia, jota edustaa Eljakim, Hilikian poika. Näiden kahden luokan välinen ero luvussa on tietenkin sama ero kuin vertauksessa kymmenestä neitsyestä. Toisella luokalla on öljy keskiyöllä, toisella luokalla sitä ei ole. ”Öljy” symbolina edustaa erilaisia totuuksia sen asiayhteyden mukaan, jossa se esiintyy, mutta Jesajan kirjan luvussa kaksikymmentäkaksi kymmenen neitsyen ”öljyä” edustaa sana ”näky”. Toisella luokalla on ”öljy”, toisella sitä ei ole.

”Voidellut, jotka seisovat kaiken maan Herran edessä, ovat siinä asemassa, joka kerran annettiin Saatanalle suojaavana kerubina. Pyhien olentojen kautta, jotka ympäröivät hänen valtaistuintaan, Herra ylläpitää jatkuvaa yhteyttä maan asukkaisiin. Kultainen öljy kuvaa sitä armoa, jolla Jumala pitää uskovien lamput varustettuina, etteivät ne lepata ja sammuisi. Ellei tätä pyhää öljyä vuodatettaisi taivaasta Jumalan Hengen sanomissa, pahan toimijoilla olisi täydellinen valta ihmisiin.

”Jumalaa häpäistään, kun emme ota vastaan niitä sanomia, jotka hän meille lähettää. Näin me torjumme sen kultaisen öljyn, jonka hän tahtoi vuodattaa sieluihimme välitettäväksi niille, jotka ovat pimeydessä. Kun kuuluu huuto: ‘Katso, ylkä tulee; menkää häntä vastaan’, ne, jotka eivät ole vastaanottaneet pyhää öljyä, jotka eivät ole vaalineet Kristuksen armoa sydämessään, huomaavat tyhmien neitsyiden tavoin, etteivät he ole valmiit kohtaamaan Herraansa. Heillä ei itsessään ole voimaa hankkia öljyä, ja heidän elämänsä joutuu haaksirikkoon. Mutta jos pyydämme Jumalan Pyhää Henkeä, jos rukoilemme niin kuin Mooses: ‘Anna minun nähdä kirkkautesi’, Jumalan rakkaus vuodatetaan sydämiimme. Kulisten putkien kautta kultainen öljy välitetään meille. ‘Ei väellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot.’ Ottamalla vastaan Vanhurskauden Auringon kirkkaat säteet Jumalan lapset loistavat valoina maailmassa.” Review and Herald, 20. heinäkuuta 1897.

Profeettojen henget ovat keskenään yksimieliset, ja Sakarjan kaksi voideltua ovat myös Ilmestyskirjan yhdentoista luvun kaksi todistajaa.

Kahdesta todistajasta profeetta julistaa edelleen: ”Nämä ovat ne kaksi öljypuuta ja ne kaksi lampunjalkaa, jotka seisovat maan Jumalan edessä.” ”Sinun sanasi”, sanoi psalmista, ”on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni.” Ilmestys 11:4; Psalmi 119:105. Nämä kaksi todistajaa edustavat Vanhan ja Uuden testamentin Kirjoituksia. Molemmat ovat tärkeitä todistuksia Jumalan lain alkuperästä ja pysyvyydestä. Molemmat todistavat myös pelastussuunnitelmasta. Vanhan testamentin esikuvat, uhrin ja profetiat viittaavat eteenpäin tulevaan Vapahtajaan. Uuden testamentin evankeliumit ja kirjeet kertovat Vapahtajasta, joka on tullut täsmälleen sillä tavalla kuin esikuva ja profetia olivat ennustaneet.” Suuri taistelu, 267.

Sakarian kaksi voideltua edustavat sitä viestintäprosessia, joka kuvataan Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa. ”Öljy”, joka on historiallisten tapahtumien profeetallinen ”näky”, välittyy Vanhan ja Uuden testamentin kautta. Ilmestyskirjan luvussa yksitoista nämä kaksi todistajaa tunnistetaan asiayhteyden perusteella Moosekseksi ja Eliaaksi. Mooses ja Elia ovat symboli itsessään.

Kun heidät esitetään yhdessä, kuten Kirkastusvuorella tai Ilmestyskirjan luvussa yksitoista, he ovat kahden erilaisen totuuden vertauskuvia. Vuorella he edustavat sunnuntailakikriisin aikana eläviä marttyyreja ja sataneljääkymmentäneljätuhatta, kun taas Ilmestyskirjan luvussa yksitoista he edustavat Vanhaa ja Uutta testamenttia. Mutta adventismille he edustavat vielä enemmän. Juutalaisille kaksi todistajaa olivat ”laki ja profeetat”, jotka edustivat Vanhaa testamenttia, ja kristityille kaksi todistajaa olivat Vanha ja Uusi testamentti, mutta adventismille kaksi todistajaa ovat Jumalan sana ja Jeesuksen todistus. Tämän vuoksi Johannes oli Patmoksella.

Minä, Johannes, joka myös olen teidän veljenne ja osallinen ahdingossa ja Jeesuksen Kristuksen valtakunnassa ja kärsivällisyydessä, olin sillä saarella, jota kutsutaan Patmokseksi, Jumalan sanan tähden ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen tähden. Ilmestys 1:9.

Jesajan kahdennessakymmenennessä toisessa luvussa kuvataan Mooseksen ja Elian kahta todistajaa, vaikka se voidaan tunnistaa vain, jos lukuun sovelletaan Alfa ja Omega -periaatetta. Tarkastelkaa, mistä Jeesus aloitti selityksensä profeetallisten tapahtumien ”näystä” opetuslapsilleen tiellä Emmaukseen.

”Alkaen Mooseksesta, Raamatun historian varsinaisesta Alfaa, Kristus selitti kaikissa kirjoituksissa sen, mikä koski Häntä itseään.” Alfa ja omega, 796.

Elia on se profeetta, joka ilmestyy ennen Herran suurta ja peljättävää päivää, sanomalla, joka perustuu Alfa ja Omega -periaatteeseen, kääntäen isien (alfa) sydämet lasten (omega) puoleen. Mooses ja Elia edustavat Raamatun profetian alfaa ja omegaa. Jos voit kuulla sen, Mooses oli William Miller. Sekä Mooses että Miller kuolivat, ja molemmat tunnistettiin innoituksen kautta pelastetuiksi. Mooses tietenkin herätettiin kuolleista heti kuolemansa jälkeen, mutta enkelit odottavat Millerin haudan äärellä hänen ylösnousemukseensa asti. Elia edustaa viimeistä sanansaattajaa ennen Herran suuren ja peljättävän päivän tuloa.

Juutalaiset yrittivät estää sen sanoman julistamisen, joka oli ennustettu Jumalan sanassa; mutta profetian täytyy täytyä. Herra sanoo: ”Katso, minä lähetän teille profeetta Elian, ennen kuin tulee Herran suuri ja peljättävä päivä” (Malakia 4:5). Jonkun on tultava Elian hengessä ja voimassa, ja kun hän ilmestyy, ihmiset saattavat sanoa: ”Sinä olet liian kiivas, et tulkitse Raamattua oikealla tavalla. Anna minun kertoa sinulle, kuinka sanomaasi tulee opettaa.”

”On monia, jotka eivät kykene erottamaan Jumalan työtä ihmisen työstä. Minä kerron totuuden niin kuin Jumala sen minulle antaa, ja sanon nyt: jos jatkatte virheiden etsimistä, jos teillä on riidan henki, ette koskaan tule tuntemaan totuutta. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ’Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa’ (Joh. 16:12). He eivät olleet sellaisessa tilassa, että olisivat kyenneet käsittämään pyhiä ja ikuisia asioita; mutta Jeesus lupasi lähettää Puolustajan, joka opettaisi heille kaiken ja muistuttaisi heitä kaikesta, mitä Hän

oli heille sanonut. Veljet, meidän ei tule panna luottamustamme ihmiseen. 'Luopukaa ihmisestä, jonka henki on hänen sieraimissaan; sillä missä hänet on miksikään luettava?' (Jes. 2:22). Teidän täytyy ripustaa avuttomat sielunne Jeesuskeeseen. Meille ei sovi juoda laakson lähteestä, kun vuorella on lähde. Jättäkäämme alemmat virrat; tulkaamme korkeammille lähteille. Jos on jokin totuuden kohta, jota ette ymmärrä ja josta ette ole yhtä mieltä, tutkikaa, verratkaa kirjoitusta kirjoitukseen, upottakaa totuuden kaivoskuilu syvälle Jumalan sanan kaivokseen. Teidän on asetettava itsenne ja mielipiteenne Jumalan alttarille, pantava pois ennakkokäsityksenne ja annettava taivaan Hengen johdattaa teidät kaikkeen totuuteen." Selected Messages, kirja 1, 412.

Jesajan luvussa kaksikymmentäkaksi Sebna ja Eljakim edustavat adventismin sisällä olevia viisaita ja tyhmiä maailman lopulla, kun pohjoisen kuningas marssii Jerusalemiä vastaan. Eljakim, Hilkan poika, omisti "näyn"; Sebna ei omistanut.

Missä näkyä ei ole, siellä kansa menehtyy; mutta autuas on se, joka lain pitää. Sananlaskut 29:18.

Tämän jakeen profeetallinen sanoma, toisin sanoen sen "näky", käsittelee kahta asiaa. Sinä ymmärrät profeetallisen valon lisääntymisen ja elät, ja jos et ymmärrä — kuolet. Jos et ymmärrä, et voi myöskään olla valmistautunut pitämään sapattia sunnuntailain koetuksessa. Silloin on "liian myöhäistä". Kun laodikealaiset adventistit kukistetaan sunnuntailain aikana, he hylkäävät lain, koska he ovat hylänneet "totuuden näyn". Heillä ei ole öljyä; he eivät ymmärrä tiedon lisääntymistä, joka sinetöidään auki juuri ennen kuin koetusaika päättyy.

Koska sinä sanot: Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse, etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Ilmestys 3:17.

Jesajan merkinä oli se, että hän kulki alastomana ja paljain jaloin kolme vuotta. Hän teki niin varoittaakseen niitä, jotka antaisivat varoittaa itseään hänen profeetallisen sanomansa kautta, että jos ette ymmärrä profeetallisten tapahtumien näkyä, joudutte sunnuntailain kohdalle ja tulette vangeiksi, jotka viedään pois kurjassa, viheliäisessä, köyhässä, sokeassa ja alastomassa tilassa. Jesaja oli merkki ja ihme Jesajan ajan historialle, mutta vielä enemmän maailman lopulle.

Mutta nämä kaikki tapahtuivat heille esikuviksi; ja ne ovat kirjoitetut varoituksiksi meille, joille maailman aikojen loppu on tullut. 1. Korinttolaiskirje 10:11.

Luvun kaksikymmentäkaksi viidessä ensimmäisessä jakeessa Jerusalemi, Daavidin kaupunki, kuvataan "meluisaksi", "iloiseksi kaupungiksi", joka on täynnä "kuohuntaa". Tässä luvussa käytetään klassista raamatullista lausumaa, jota jopa maailmalliset ihmiset käyttävät, kuvaamaan "iloista", "meluisaa" kaupunkia, joka on täynnä "kuohuntaa", kun jakeessa kolmetoista olevat sanovat iloiten: "syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme." Kuitenkin, vaikka he ovat iloisia, heidän miehensä saavat surmansa, mutta eivät miekkaan eivätkä taistelussa, ja sen tähden Jesaja esittää kysymyksen: "Mikä sinun on?"

Mikä heitä vaivaakin, se on saanut heidät nousemaan katoille. Katot ovat auringon, kuun ja tähtien palvonnan vertauskuva; ne ovat spiritualismin vertauskuva. Kyseisessä kohdassa adventismi on

hengellisen harhan vallassa.

Ja niitä, jotka katoilla kumartavat taivaan joukkoja; ja niitä, jotka kumartavat ja vannovat Herran kautta, mutta vannovat myös Malkamin kautta; ja niitä, jotka ovat kääntyneet pois Herrasta; ja niitä, jotka eivät ole etsineet Herraa eivätkä tiedustelleet häneltä.

Vaikene Herran Jumalan edessä; sillä Herran päivä on lähellä, sillä Herra on valmistanut teurasuhrin, hän on pyhittänyt kutsuvieraansa. Ja on tapahtuva Herran teurasuhrin päivänä, että minä rankaisen ruhtinaita ja kuninkaan poikia ja kaikkia, jotka ovat pukeutuneet muukalaiseen pukuun. Sinä päivänä minä rankaisen myös kaikkia niitä, jotka hyppäävät kynnyksen yli, jotka täyttävät herrainsa talot väkivallalla ja petoksella. Sefanja 1:5–9.

Sunnuntailain kriisin aikana adventismi, jota Jerusalemin edustaa, on ”näyn laaksossa”. Ne, jotka hylkäävät profeettallisen sanoman, jota ”öljy” tai ”näky” edustaa, harjoittavat spiritualismia, jota Paavali käsittelee Toisessa tessalonikalaiskirjeessä. Siellä tapaamme myös ne (Sebna), jotka eivät ottaneet vastaan rakkaudesta totuuteen.

Ja sen tähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, jotta kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät uskoneet totuutta, vaan mielistyivät vääryyteen. 2. Tessalonikalaiskirje 2:11, 12.

Tietenkin se sana ”totuus”, jota Paavali käyttää, on kreikan sana, joka on johdettu heprean sanasta ”totuus”, joka muodostuu yhdistämällä ne kolme heprealaista kirjainta, jotka edustavat Alfaa ja Oomegaa. ”Totuuden”, joka esitetään Alfaa ja Oomegan periaatteena, hylkääminen tuo laodikealaisten päälle väkevän eksytyksen, ja tuo eksytys on spiritualismi.

”Profeetta Jesaja sanoo: ’Kun teille sanotaan: Kysykää vainajahengiltä ja tietäjiltä, jotka sihisevät ja mutisevat — eikö kansan tule kysyä Jumaltaan? Kuolleiltako elävien puolesta? Lakiin ja todistukseen! Ellei heidän puheensa ole tämän sanan mukainen, ei heissä ole valoa.’ Jesaja 8:19, 20. Jos ihmiset olisivat halunneet ottaa vastaan sen totuuden, joka Raamatussa niin selvästi esitetään ihmisen luonnosta ja kuolleiden tilasta, he näkisivät spiritismin väitteissä ja ilmiöissä Saatanan toiminnan voimineen, merkkeineen ja valheellisine ihmeineen. Mutta sen sijaan, että he luopuisivat lihalliselle sydämelle niin mieluisasta vapaudesta ja hylkäisivät rakastamansa synnit, joukot sulkevat silmänsä valolta ja kulkevat suoraan eteenpäin varoituksista piittaamatta, samalla kun Saatana kutoo verkkojaan heidän ympärilleen, ja heistä tulee hänen saaliinsa. ’Koska he eivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen voidakseen pelastua’, niin sen tähden ’Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen’. 2. Tessalonikalaiskirje 2:10, 11.” Suuri taistelu, 559.

Jesajan kahdennessakymmenennessä toisessa luvussa iloisen kaupungin miehet surmataan, mutta eivät taistelussa eivätkä miekalla, vaan heidät sidotaan yhteen ja surmataan niiden johtajien kanssa, jotka ovat paenneet.

Jos kirkko kulkee maailmankaltaista tietä, se saa osakseen saman kohtalon. Ei, pikemminkin, koska se on saanut suuremman valon, sen rangaistus on oleva ankarampi kuin katumattomien.

”Me kansana tunnustaudumme omistavamme totuuden ennen kaikkia muita maan päällä olevia kansoja. Silloin meidän elämämme ja luonteemme tulee olla sopusoinnussa sellaisen uskon kanssa. Päivä on aivan edessämme, jolloin vanhurskaat sidotaan kuin kallisarvoinen vilja kimppuihin taivaallista aittaa varten, samalla kun jumalattomat, lusteitten tavoin, kootaan viimeisen suuren päivän tuliin. Mutta vehnä ja lusteet ’kasvavat yhdessä elonleikkukseen asti’.” Testimonies, osa 5, 100.

Jesajan kahdennessakymmenennessä toisessa luvussa johto on sidottu yhteen ”jousimiesten” toimesta. Sebna tunnustetaan huoneen ylimmäiseksi, ja hänen asemansa annetaan Eljakimille, Hilikian pojalle. Jesajan kahdennessakymmenennessä toisessa luvussa profeetallinen sanoma, jota profeetallisten tapahtumien ”näky” edustaa, on synnyttänyt Jerusalemissa kaksi palvojien luokkaa, kun pohjoisen kuningas lähestyy. Toinen luokka sidotaan taivaalliseen aittaan ja toinen viimeisten päivien tuliin. Se, mikä on sitonut jumalattomat, on ”jousimiehet”, mikä on yksi islamin monista vertauskuvista Jumalan Sanassa.

Ja jousimiesten luvun jäännös, Keedarin lasten väkevät miehet, vähenee; sillä Herra, Israelin Jumala, on sen puhunut. Jesaja 21:17.

Ja nämä ovat Ismaelin poikien nimet, heidän nimensä sukukuntiensa mukaan: Ismaelin esikoinen Nebajot; sekä Kedar, Adbeel ja Mibsam, Mishma, Duma ja Massa, Hadar ja Tema, Jetur, Nafis ja Kedma. Nämä ovat Ismaelin pojat, ja nämä ovat heidän nimensä kyläkuntiensa ja leiriensä mukaan; kaksitoista ruhtinasta kansakuntiensa mukaan. 1. Mooseksen kirja 25:13–16.

Adventismin johto sidottiin jousimiesten toimesta, kun se hylkäsi sanoman, jonka mukaan islam hyökkäsi Yhdysvaltoja vastaan 11. syyskuuta 2001 Raamatun profetian täyttymykseksi. Syyskuun 11. päivän hyökkäys oli sen sanoman vahvistus, joka avattiin sineteistään vuonna 1989 Neuvostoliiton romahtaessa. Islamin hyökkäys 11. syyskuuta rinnastui 11. elokuuta 1840, jolloin profetia islamin pidättämisestä vahvisti ensimmäisen enkelin sanomaa vahvistamalla Millerin keskeisen profeetallisen säännön, että päivä edusti vuotta. Elokuun 11. päivä 1840 oli ennustetun tapahtuman täyttymys, joka perustui päivä-vuosi-periaatteeseen. Kun se täyttyi, ensimmäisen enkelin sanoma vietiin jokaiseen lähetysasemaan maailmassa.

9/11 vahvisti sen ensisijaisen säännön, jonka Adventismille annettu ”näky” julistettavaksi sisältää. Tuo sääntö on, että historia toistaa itseään. Kun päivä-vuosi-periaate vahvistettiin 11. elokuuta 1840, Ilmestyskirjan kymmenennen luvun väkevä enkeli laskeutui alas merkitsemään Millerin tuomion hetken sanoman voimaannuttamista; näin se esikuvallisesti viittasi siihen, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli laskeutui alas 9/11.

”Mistä on peräisin se sana, jonka mukaan minä olisin julistanut, että New York pyyhkäistään pois hyökyaallon mukana? Tätä en ole koskaan sanonut. Olen sanonut katsellessani siellä kohoavia suuria rakennuksia, kerros kerrokselta: ’Kuinka kauheita tapahtumia onkaan oleva, kun Herra nousee järkyttämään maata perin pohjin! Silloin Ilmestyskirjan 18:1–3 sanat täyttyvät.’ Koko Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku on varoitus siitä, mikä on tuleva maan päälle. Mutta minulle ei ole annettu erityistä valoa siitä, mitä New Yorkia kohtaa; tiedän vain, että jonakin päivänä siellä olevat suuret rakennukset sortuvat maahan Jumalan voiman

kääntämisen ja mullistamisen kautta. Minulle annetun valon perusteella tiedän, että hävitys on maailmassa. Yksi sana Herralta, yksi hänen väkevän voimansa kosketus, ja nämä valtavat rakennelmat sortuvat. Tapahtuu sellaista, jonka kauheutta emme kykene kuvittelemaan.”

Review and Herald, 5. heinäkuuta 1906.

Islamista on tietenkin paljon muutakin sanottavaa, mutta Sebna edustaa niitä, jotka hylkäävät profeetallisen historian ”näyn”, joka perustuu historian toistumiseen ja jota seuraa historian toistumisen ensisijainen totuus — että asian alku havainnollistaa asian lopun. Islamin pidättäminen 11. elokuuta 1840 toi alas Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelin, ja islamin vapauttaminen 11. syyskuuta toi alas Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin.

Ja minä sanoin: Kuulkaa, minä pyydän, te Jaakobin päämiehet ja te Israelin heimon ruhtinaat: eikö teidän tule tuntea oikeus? Te, jotka vihaatte hyvää ja rakastatte pahaa, jotka revitte nahan heidän päältä ja lihan heidän luidensa päältä, te, jotka myös syötte minun kansani lihaa, nyljette heiltä nahan ja murskaatte heidän luunsa ja pilkotte heidät kappaleiksi niin kuin pataan ja niin kuin liha kattilaan. Silloin he huutavat Herran puoleen, mutta hän ei vastaa heille; hän kätkee kasvonsa heiltä siihen aikaan, koska he ovat tehneet pahoja tekoja. Näin sanoo Herra niistä profeetoista, jotka eksyttävät minun kansani, jotka purevat hampaillaan ja huutavat: Rauha! mutta sitä vastaan, joka ei pane mitään heidän suuhunsa, he julistavat sodan. Sentähden tulee teille yö, niin ettette näe näkyä, ja pimeys, niin ettette ennusta; aurinko laskee profeettojen yli, ja päivä pimenee heidän päällensä. Silloin näkijät joutuvat häpeään ja ennustajat hämmentyvät; he kaikki peittävät huulensa, sillä vastausta Jumalalta ei ole. Mutta minä totisesti olen täynnä voimaa Herran Hengen kautta, oikeutta ja väkevyyttä, julistaakseni Jaakobille hänen rikkomuksensa ja Israelille hänen syntinsä. Kuulkaa tämä, minä pyydän, te Jaakobin heimon päämiehet ja te Israelin heimon ruhtinaat, te, jotka inhoatte oikeutta ja vääristätte kaiken oikeudenmukaisuuden, te, jotka rakennatte Siionia verenvuodatuksella ja Jerusalemia vääryydellä. Sen päämiehet tuomitsevat lahjuksesta, sen papit opettavat palkasta, ja sen profeetat ennustavat rahasta; kuitenkin he nojaavat Herraan ja sanovat: Eikö Herra ole meidän keskellämme? Ei mikään onnettomuus voi tulla meidän osaksemme. Miika 3:1–11.

Ja kaikkien niiden kansojen paljous, jotka sotivat Arielia [Jerusalemia] vastaan, kaikki, jotka sotivat sitä ja sen varustuksia vastaan ja ahdistavat sitä, on oleva kuin unennäkö yössä. Niin käy, kuin kun nälkäinen näkee unta, ja katso, hän syö; mutta hän herää, ja hänen sielunsa on tyhjä; tai kuin kun janoinen näkee unta, ja katso, hän juo; mutta hän herää, ja katso, hän on uupunut, ja hänen sielunsa halajaa: niin on käyvä kaikkien niiden kansojen paljouden, jotka sotivat Siionin vuorta vastaan. Hämmästykää ja ihmetelkää; huutakaa ääneen ja vaikeroikaa: he ovat juovuksissa, mutta eivät viinistä; he hoipertelevat, mutta eivät väkijuomasta. Sillä Herra on vuodattanut teidän päällenne raskaan unen hengen ja sulkenut teidän silmänne; profeetat ja teidän hallitsijanne, näkijät, hän on peittänyt. Ja kaikki näky on teille tullut kuin sinetöidyn kirjan sanat; se annetaan oppineelle, sanoen: Lue tämä, pyydän; ja hän sanoo: En voi, sillä se on sinetöity. Ja kirja annetaan sille, joka ei ole oppinut, sanoen: Lue tämä, pyydän; ja hän sanoo: En ole oppinut. Sen tähden Herra sanoi: Koska tämä kansa lähestyy minua suullaan ja kunnioittaa minua huulillaan, mutta pitää sydämensä kaukana minusta, ja heidän pelkonsa minua kohtaan on opittu ihmisten käskyn mukaan, sentähden, katso, minä teen jälleen ihmeellisen teon tämän kansan keskuudessa, ihmeellisen teon ja ihmeen; sillä heidän

viisaidensa viisaus on katoava, ja heidän ymmärtäväistensä ymmärrys on kätkeytyvä. Voi niitä, jotka syvälle kätkevät aivoituksensa Herralta, joiden teot tapahtuvat pimeässä, ja jotka sanovat: Kuka meidät näkee? ja kuka meidät tuntee? Totisesti, teidän asioiden ylösalaisin kääntämistänne on pidettävä savenvalajan savena; sillä sanooko teko tekijästään: Ei hän minua tehnyt? tahi sanooko muodostettu muodostajastaan: Ei hänellä ollut ymmärrystä? Jesaja 29:7–16.

Näkyjen laakso on Jesajan mukaan ”ahdistuksen, tallauksen ja hämmennyksen päivä Herralta, sotajoukkojen Jumalalta, näkyjen laaksossa, muurien murtamisen ja vuorille kohotetun huudon päivä”. Sen tähden Jesaja itkee katkerasti, niin kuin Jeesuskin teki.

Jeesuksen kyyneleet eivät johtuneet Hänen oman kärsimyksensä ennakkoinnista. Aivan Hänen edessään oli Getsemane, missä suuren pimeyden kauhu pian peittäisi Hänet varjoonsa. Myös lammasportti oli näkyvissä; sen kautta uhriuhreiksi tuotavat eläimet oli vuosisatojen ajan johdatettu. Tämä portti avautuisi pian Hänelle, suurelle esikuvalle, jonka maailman syntien tähden tapahtuvaa uhria kohti kaikki nämä uhrit olivat viitanneet. Lähellä oli myös Golgata, Hänen lähestyvän tuskansa näyttämö. Eivät kuitenkaan nämä muistutukset Hänen julmasta kuolemastaan saaneet Lunastajaa itkemään ja huokaamaan hengen tuskassa. Hänen murheensa ei ollut itsekästä. Ajatus Hänen omasta kärsimyksestään ei pelottanut tuota jaloa, itsensä uhraavaa sielua. Jeesuksen sydämen lävisti näky Jerusalemissa — Jerusalemissa, joka oli hylännyt Jumalan Pojan ja halveksinut Hänen rakkauttaan, joka oli kieltäytynyt vakuuttumasta Hänen voimallisista ihmeistään ja oli aikeissa riistää Häneltä hengen. Hän näki, mikä se oli syyllisyydessään, kun se hylkäsi Lunastajansa, ja mikä siitä olisi voinut tulla, jos se olisi ottanut vastaan Hänet, joka yksin saattoi parantaa sen haavan. Hän oli tullut pelastamaan sen; kuinka Hän olisi voinut luopua siitä?

Israel oli ollut suosittu kansa; Jumala oli tehnyt heidän temppelistään asuinsijansa; se oli ”ihana korkeudeltaan, kaiken maan ilo”. Psalm 48:2. Siellä oli kertomus yli tuhannen vuoden ajalta Kristuksen varjelevasta huolenpidosta ja hellästä rakkaudesta, sellaista kuin isä tuntee ainoaa lastaan kohtaan. Siinä temppelissä profeetat olivat esittäneet juhlalliset varoituksensa. Siellä heiluivat hehkuvat suitsutusastiat, samalla kun suitsuke, palvojien rukouksiin sekoittuneena, kohosi Jumalan tykö. Siellä oli eläinten veri vuotanut Kristuksen veren esikuvana. Siellä Jehova oli ilmoittanut kirkkautensa armoistumien yläpuolella. Siellä papit olivat toimittaneet palvelustaan, ja vertauskuvien ja menojen loisto oli jatkunut aikakausten ajan. Mutta kaiken tämän täytyi päättyä.

”Jeesus kohotti kätensä — sen, joka niin usein oli siunannut sairaita ja kärsiviä — ja viittoen sillä kohti tuomittua kaupunkia huudahti murtunein surun ilmaisin: ’Jospa sinäkin, edes tänä sinun päivänäsi, tuntisit, mikä kuuluu sinun rauhaasi! —’ Tässä Vapahtaja vaikenä ja jätti sanomatta, mikä Jerusalemin tila olisi voinut olla, jos se olisi ottanut vastaan sen avun, jonka Jumala halusi sille antaa — rakkaan Poikansa lahjan. Jos Jerusalemi olisi tiennyt sen, mikä sen etuoikeus oli tietää, ja ottanut vaarin siitä valosta, jonka taivas oli sille lähettänyt, se olisi voinut seistä vaurauden ylpeydessä, valtakuntien kuningattarena, vapaana Jumalan sille antaman voiman väkevyydessä. Sen porteilla ei olisi seissyt aseistettuja sotilaita eikä sen muureilta olisi liehunut roomalaisia lippuja. Se loistava kohtalo, joka olisi voinut siunata

Jerusalemiä, jos se olisi ottanut vastaan Lunastajansa, kohosi Jumalan Pojan eteen. Hän näki, että se olisi Hänen kauttaan voinut parantua raskaasta sairaudestaan, vapautua orjuudesta ja tulla vahvistetuksi maan mahtavaksi pääkaupungiksi. Sen muureilta rauhan kyyhkynen olisi lähtenyt kaikkiin kansoihin. Se olisi ollut maailman kirkkauden diadeemi.”

”Mutta kirkas kuva siitä, mitä Jerusalem olisi voinut olla, häipyy Vapahtajan näkyvistä. Hän käsittää, mikä se nyt on Rooman ikeen alla, kantaen Jumalan vihaa, tuomittuna Hänen kostavaan tuomioonsa. Hän tarttuu jälleen valituksensa katkenneeseen säikeeseen: ”Mutta nyt ne ovat sinun silmiltäsi salatut. Sillä päivät tulevat sinun päällesi, jolloin vihollisesi luovat vallin ympärillesi ja saartavat sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta, ja kukistavat sinut maan tasalle, ja lapsesi sinun keskelläsi; eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sentähden ettet tuntenut etsikko aikaasi.”

”Kristus tuli pelastamaan Jerusalemin lapsineen; mutta farisealainen ylpeys, ulkokultaisuus, kateus ja pahuus olivat estäneet Häntä toteuttamasta tarkoitustaan. Jeesus tiesi sen kauhean koston, joka oli kohtaava tuomittua kaupunkia. Hän näki Jerusalemin sotajoukkojen saartamana, piiritettyjen asukkaiden ajettuina nälkään ja kuolemaan, äitien ravitsevan itseään omien lastensa kuolleilla ruumiilla, ja sekä vanhempien että lasten riistävän toisiltaan viimeisen ruokapalan, luonnollisen kiintymyksen tuhoutuessa nälän kalvavien tuskien vuoksi. Hän näki, että juutalaisten uppiniskaisuus, joka ilmeni heidän hylätessään Hänen tarjoamansa pelastuksen, johtaisi heidät myös kieltäytymään alistumasta hyökkääville sotajoukoille. Hän näki Golgatan, jolla Hänet oli korotettava, täyttyneenä risteistä yhtä tiheästi kuin metsän puista. Hän näki onnettomien asukkaiden kärsivän kidutusta kidutuspöydissä ja ristiinnaulitsemalla, kauniiden palatsien hävitettyinä, temppelin raunioina, eikä sen mahtavista muurista jäävän kiveä kiven päälle, samalla kun kaupunki kynnettiin kuin pelto. Hyvin saattoi Vapahtaja itkeä tuskassaan tuota pelottavaa näkyä katsellessaan.”

”Jerusalem oli ollut Hänen huolenpitonsa lapsi, ja niin kuin hellä isä murehtii harhaan joutunutta poikaa, niin Jeesus itki rakastetun kaupungin tähden. Kuinka voisin luopua sinusta? Kuinka voisin nähdä sinut omistetun hävitykselle? Täytyykö minun päästää sinut menemään täyttämään pahuutesi malja? Yksi sielu on niin arvokas, että siihen verrattuna maailmat vaipuvat merkityksettömyyteen; mutta tässä oli kokonainen kansa joutumassa kadotukseen. Kun nopeasti länteen painuva aurinko katoaisi näkyvistä taivaalta, Jerusalemin armonpäivä olisi päättynyt. Kun kulkue pysähtyi Öljymäen harjalle, ei vielä ollut liian myöhäistä Jerusalemin tehdä parannus. Laupeuden enkeli oli silloin kokoamassa siipiään astuakseen alas kultaiselta valtaistuimelta antaakseen sijan oikeudelle ja pian saapuvalle tuomiolle. Mutta Kristuksen suuri rakastava sydän vetosi yhä Jerusalemin puolesta, Jerusalemin, joka oli halveksinut Hänen armotekojaan, pitänyt vähäarvoisina Hänen varoituksiaan ja oli aikeissa tahrata kädensä Hänen verellään. Jos Jerusalem vain tekisi parannuksen, ei vielä olisi liian myöhäistä. Kun laskevan auringon viimeiset säteet vielä viipyivät temppelillä, tornilla ja huipulla, eikö jokin hyvä enkeli johdattaisi sitä Vapahtajan rakkauteen ja torjuisi sen tuomiota? Kaunis ja epäpuhdas kaupunki, joka oli kivittänyt profeetat, joka oli hylännyt Jumalan Pojan, joka katumattomuudessaan kahlehti itseään orjuuden siteisiin,—sen armonaika oli melkein kulunut loppuun!” Alfa ja omega, 576–578.

Kun Jesaja kuvaa Jerusalemia vastaan käytävää sodankäyntiä luvussa kaksikymmentäkaksi, hyökkääjät ”asettuivat taistelujärjestykseen portilla”. Eelam ja Kiir ovat portilla aseet valmiina, ja sitten he paljastavat Jerusalemin peitteen. Jesajan kirjassa se ”peite”, jonka portilla olevat viholliset paljastavat, on Egyptin varjo.

Voi kapinallisia lapsia, sanoo Herra, jotka pitävät neuvoa, mutta eivät minulta, ja jotka tekevät liiton, mutta eivät minun Hengessäni, lisätäkseen synnin syntiin; jotka lähtevät vaeltamaan alas Egyptiin kysymättä neuvoa minun suustani, vahvistaakseen itseään faraon voimalla ja turvatakseen Egyptin varjoon! Jesaja 30:1, 2.

Jerusalemin viholliset tunnustavat, että ne, joita Sebna edustaa, ovat panneet luottamuksensa Egyptiin ajatellen Egyptin suojelevan heitä, kun taas ne, joita Eljakim, Hilkian poika, edustaa, eivät turvaa ”Egyptin varjoon”, vaan ovat Jumalan Hengen peitteen peittämiä ja turvaavat ”Korkeimman varjoon”.

Joka Korkeimman suojassa asuu, se Kaikkivaltiaan varjossa yöpyy. Minä sanon Herrasta: hän on minun turvani ja linnani, minun Jumalani, johon minä turvaan. Psalmi 91:1, 2.

Sunnuntailakriisin aikana Hilkian pojan Eljakimin edustamat viisaat neitsyet turvaavat Korkeimman varjoon, ja Sebnan edustamat tyhmät neitsyet turvaavat Egyptin varjoon. Sana, joka on käännetty sanalla ”paljastettu”, merkitsee riisumista alastomaksi ja viemistä vankeuteen. Portilla olevat viholliset tunnistavat, että Jerusalemin suoja on poistettu, ja Sebna ja hänen toverinsa alkavat silloin yrittää pelastaa itseään, sillä he näkevät ”Daavidin kaupungin murtumat” ja näkevät, että murtumia on paljon, niin että vihollinen voi tunkeutua sisään. Paniikissa, kuten kymmenen neitsyen vertauksessa kuvataan, tyhmät alkavat etsiä suojaa, mutta sitä heillä ei ole.

Sebna turvautuu pelastukseen ”metsävarustukseen”, mutta on liian myöhäistä. Hän laskee Jerusalemin talot ja alkaa repiä niitä maahan vahvistaakseen muuria, mutta on liian myöhäistä. He kokoavat yhteen vettä alemmasta lammikosta ja yrittävät saada yhteyden vanhan lammikon veteen, mutta on liian myöhäistä. Koska vesi on Pyhän Hengen ensisijainen vertauskuva, tämä osoittaa, että he etsivät epätoivoisesti öljyä, mutta on liian myöhäistä. Kaikissa ponnisteluissaan he unohtivat lammikoiden Luojan ja sen, että hän valmisti nuo ”lammikot” totuutta jo kauan sitten. He unohtivat, että iankaikkinen Kallio oli se, joka antoi sanoman muinaisina aikoina. He valitsivat olla vaeltamatta vanhoja polkuja, joita kuvaavat ne perustukset, jotka laskettiin William Millerin työn kautta.

”Vihollinen pyrkii kääntämään veljämme ja sisartemme mielen pois työstä valmistaa kansa kestäväksi näinä viimeisinä päivinä. Hänen petolliset järkeilynsä on tarkoitettu johtamaan mielet pois tämän hetken vaaroista ja velvollisuuksista. He pitävät arvottomana sitä valoa, jonka Kristus tuli taivaasta antamaan Johannekselle kansaansa varten. He opettavat, että kohtaukset, jotka ovat aivan edessämme, eivät ole kyllin tärkeitä ansaitakseen erityistä huomiota. He tekevät tehottomaksi totuuden, jolla on taivaallinen alkuperä, ja riistävät Jumalan kansalta sen menneen kokemuksen antaen sille sen sijaan väärän tieteen.”

”Näin sanoo Herra: Asettukaa teille, katselkaa ja kysykää muinaisia polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä.” Jeremia 6:16.

Älköön kukaan pyrkikö repimään irti uskomme perustuksia — niitä perustuksia, jotka työnne alussa laskettiin sanan rukoilevan tutkimisen ja ilmestyksen kautta. Näille perustuksille olemme rakentaneet viimeiset viisikymmentä vuotta. Ihmiset saattavat kuvitella löytäneensä uuden tien ja voivansa laskea vahvemman perustuksen kuin se, joka on laskettu. Mutta tämä on suuri petos. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi laskea kuin sen, mikä on laskettu.

“Menneisyydessä monet ovat ryhtyneet rakentamaan uutta uskoa, perustamaan uusia periaatteita. Mutta kuinka kauan heidän rakennuksensa pysyi pystyssä? Se sortui pian, sillä sitä ei ollut perustettu Kalliolle.

“Eikö ensimmäisten opetuslasten täytynyt kohdata ihmisten puheita? Eikö heidän täytynyt kuunnella vääriä teorioita ja sitten, tehtyään kaikkensa, pysyä lujina sanoen: ‘Muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin mikä pantu on’? 1. Korinttolaiskirje 3:11.

“Niin meidän tulee pitää luottamuksemme alku vahvana loppuun asti. Jumala ja Kristus ovat lähettäneet tälle kansalle voiman sanoja, jotka ovat tuoneet sen ulos maailmasta kohta kohdalta nykyisen totuuden kirkkaaseen valoon. Pyhällä tulella kosketetuin huulin Jumalan palvelijat ovat julistaneet sanoman. Jumalallinen lausuma on painanut sinettinsä julistetun totuuden aitoudelle.” Testimonies, osa 8, 296, 297.

Se ”päivä”, jona kaikki tämä tapahtuu, on se raamatullinen ”päivä”, jonka Jesaja osoittaa olevan se, jona Herra, Herra Sebaot, kutsui ”itkuun ja valitukseen, kaljuuteen ja säkkipukuun vyöttäytymiseen”.

Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: Myös tämän seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä olkoon sovituspäivä; se olkoon teille pyhä kokous, ja teidän tulee nöyryyttää sielunne ja uhrata Herralle tullessa valmistettu uhri. Älkää tehkö sinä samana päivänä mitään työtä, sillä se on sovituspäivä, jolloin teille toimitetaan sovitus Herran, teidän Jumalanne, edessä. Sillä jokainen, joka ei sinä samana päivänä nöyryytä itseään, hävitettäköön kansansa keskuudesta. Ja jokaisen, joka tekee sinä samana päivänä mitään työtä, sen sielun minä tuhoan hänen kansansa keskuudesta. Älkää tehkö minkäänlaista työtä: tämä olkoon ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen kaikissa asuinsijoissanne. Se olkoon teille levon sapatti, ja teidän tulee nöyryyttää sielunne; kuukauden yhdeksäntenä päivänä illalla, illasta iltaan, viettäkää sapattinne. 3. Mooseksen kirja 23:26–32.

Päivä, jota Sebna ja Hilkian poika Eljakim kuvaavat, on vastatyypinen sovituspäivä, joka käsittää historian vuodesta 1844 siihen asti, kun Mikael nousee. Tuona ajanjaksona adventismi on kutsuttu ”vaivaamaan” sielujaan, tai niin kuin Jesaja sitä kuvaa, on kutsuttu ”itkuun ja valitukseen, pään paljaaksi ajamiseen ja säkkipukuun vyöttäytymiseen”.

Vuonna 1844 meidän suuri Ylimmäinen Pappimme astui taivaallisen pyhäkön kaikkeinpyhimpään aloittaakseen tutkivan tuomion työn. Vanhurskaiden kuolleiden tapaukset ovat olleet tarkasteltavina Jumalan edessä. Kun tämä työ on saatettu päätökseen, tuomio on julistettava eläville. Kuinka kallisarvoisia, kuinka tärkeitä ovatkaan nämä juhlalliset hetket! Jokaisella meistä on asia vireillä taivaan tuomioistuimessa. Meidät on kukin erikseen

tuomittava ruumiissa tehtyjen tekojen mukaan. Esikuvallisessa palveluksessa, kun ylimmäinen pappi toimitti sovitus työn maallisen pyhäkön kaikkeinpyhimmässä, kansan tuli nöyryyttää sielunsa Jumalan edessä ja tunnustaa syntinsä, jotta ne sovitettaisiin ja pyyhittäisiin pois. Vaadittaisiinko meiltä vähemmän tänä vastakuvallisena sovituspäivänä, jolloin Kristus ylhäisessä pyhäkössä puhuu kansansa puolesta ja jokaisesta tapauksesta on annettava lopullinen, peruuttamaton ratkaisu?

”Mikä on tilamme tässä pelottavassa ja juhlallisessa ajassa? Voi, kuinka ylpeys vallitsee seurakunnassa, kuinka tekopyhyys, kuinka petos, kuinka rakkaus pukeutumiseen, kevytmielisyyteen ja huvituksiin, kuinka halu ylivallan saavuttamiseen! Kaikki nämä synnit ovat sumentaneet mielen, niin ettei iankaikkisia asioita ole erotettu. Emmekö tutkisi Raamattua, jotta tietäisimme, missä olemme tämän maailman historian kulussa? Emmekö tulisi ymmärtäväisiksi sen työn suhteen, jota meidän hyväksemme toimitetaan tänä aikana, ja sen aseman suhteen, joka meidän syntisinä tulisi omaksua tämän sovitus työn edistyessä? Jos meillä on vähäisintäkään huolta sielujemme pelastuksesta, meidän täytyy tehdä ratkaiseva muutos. Meidän täytyy etsiä Herraa aidossa katumuksessa; meidän täytyy syvällä sielun murtumuksella tunnustaa syntimme, jotta ne pyyhittäisiin pois.” Selected Messages, kirja 1, 124, 125.

Ja sinä päivänä Herra, Herra Sebaot, kutsui itkemään ja valittamaan, kaljuuttamaan päänsä ja vyöttäytymään säkkikankaaseen; mutta katso: ilo ja riemu, härkien teurastaminen ja lampaiden tappaminen, lihan syöminen ja viinin juominen: syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme. Jesaja 22:12, 13.

Herra kutsui Sebnan kurittamaan sieluansa, mutta hän päätti syödä, juoda ja jatkaa juhlimista. Herra ”ilmaisi” hänen ”korviinsa”, ettei Sebnan syntiä soviteta. Sana, joka on käännetty ”sovitetaan”, on se sana, jota käytetään 3. Mooseksen kirjassa sanasta ”sovitus”. Tätä laodikealaisen adventismin syntiä ei soviteta. Nyt Jesaja alkaa käsitellä Sebnan (laodikealaisten adventistien) ja Eljakimin, Hilkan pojan (filadelfialaisten adventistien), välistä suhdetta.

Sebna on ”rahastonhoitaja”, kuten Juudaskin oli. Ja Tobia asui Nehemian päivinä Jumalan pyhäkössä kammiossa (aarrekammiossa), jossa uhrilahjoja tuli säilyttää. Kun Nehemia puhdisti temppelin, hän heitti ulos Tobian ja hänen tavaransa. Myös Sebna on heitettävä ulos. Molemmat havainnollistavat laodikealaisen adventismin ulos oksentamista sunnuntailain aikana.

”Ammonilaisten ja moabilaisten julmuuden ja petollisuuden tähden Israelia kohtaan Jumala oli Mooseksen kautta julistanut, että heidät oli ikuisiksi ajoiksi suljettava pois Hänen kansansa seurakunnasta. Ks. 5. Moos. 23:3–6. Uhmaten tätä sanaa ylipappi oli heittänyt pois Jumalan huoneen kammioon varastoidut uhrin esineet tehdäkseen tilaa tälle kielletyn kansan edustajalle. Suurempaa halveksuntaa Jumalaa kohtaan ei olisi voitu osoittaa kuin suomalla tällainen suosio tälle Jumalan ja Hänen totuutensa viholliselle.”

”Palattuaan Persiasta Nehemia sai tietää tästä röyhkeästä häväistyksestä ja ryhtyi viipymättä toimiin tunkeilijan karkottamiseksi. ”Se pahasti pahoitti minun mieleni”, hän julistaa; ”sentähden minä heitin kaiken Tobian huonekaluston ulos kammiosta. Sitten minä käskin, ja he puhdistivat kammiot; ja minä vein sinne jälleen Jumalan huoneen kalut ynnä ruokauhrin ja

suitsukkeen.”

”Temppeleä ei ollut ainoastaan häpäisty, vaan myös uhreja oli käytetty väärin. Tämä oli omiaan lannistamaan kansan anteliaisuutta. He olivat menettäneet intonsa ja palonsa ja olivat haluttomia maksamaan kymmenyksiään. Herran huoneen varastokammiot olivat niukasti varustetut; monet laulajista ja muista temppelipalveluksessa toimineista, jotka eivät saaneet riittävää tukea, olivat jättäneet Jumalan työn tehdäkseen työtä muualla.” Prophets and Kings, 670.

Sebna, Juudas ja Tobia edustavat kaikki lopunajan laodikealaisia adventisteja.

Näin sanoo Herra, sotajoukkojen Jumala: Mene, mene tämän hovinhoitajan luo, Sebnan luo, joka on palatsin ylin, ja sano: Mitä sinulla täällä on, ja kenet sinulla täällä on, että olet hakannut itsellesi tänne hautakammion, niin kuin se, joka hakkaa itselleen hautakammion korkealle, ja kaivertaa itselleen asuinsijan kallioon? Katso, Herra heittää sinut pois väkevällä heitolla ja kietoo sinut visusti kokoon. Hän kieputtaa ja paiskaa sinut kuin pallon avaraan maahan; sinne sinä kuolet, ja siellä sinun kunnianvaunusi ovat oleva häpeäksi herrasi huoneelle. Ja minä syökseen sinut pois virastasi, ja asemastasi hän vetää sinut alas. Jesaja 22:15–19.

Kun pohjoisen kuningas lähestyy Jerusalemia, on muistettava, että lähestyminen on asteittainen lähestyminen, jonka Jerusalemin asukkaat tiesivät olevan tulossa. Tähän viitataan Jesajan kirjan luvussa kaksikymmentä, kun Assyrian sotapäällikkö Tartan valloitti Asdodin Egyptissä. He tiesivät, mitä oli tulossa, ja Sebna käytti aikansa rakentaakseen itselleen komean haudan. Arkeologit löysivät Sebnan haudan ja poistivat haudan sisäänkäynnin yllä olleen kirjoituksen, ja se on nyt eräässä Brittiläisessä museossa. Hämmästyttävää kyllä, kun Sebna syrjäytettiin ja Hilikian poika Eljakim otti Sebnan johtavan aseman haltuunsa, Hilikian poika Eljakim sai kuninkaallisen sinetin, jota hän saattoi käyttää vahvistaakseen nimensä virallisissa asiakirjoissa. Myös tuo sinetti löydettiin arkeologien toimesta, ja se on samassa museossa Englannissa. Sebna on museossa edustettuna hautansa kautta, kuoleman merkinä, ja Hilikian poika Eljakim on museossa elämän sinettiä edustavan esineen kautta.

Koska Sebna hylkäsi kuninkaan pohjoisesta koskevan varoitussanoman, hänet syljettiin ulos Herran suusta, ja sana, joka Ilmestyskirjan Laodikealle osoitetussa varoituksessa on käännetty sanalla ”sylkäistä”, merkitsee itse asiassa oksentaa rajusti. Nehemian aikana hän heitti ulos Tobian ja tämän tavarat, ja Sebnan kohdalla hänet sinkosi väkivaltaisesti kuin pallon kaukaiseen maahan. Sebna on laodikealaisia adventisteja, jotka hylkäävät vuonna 1989 sineteistään avautuneen profeettallisen sanoman ja valmistautuvat hautaa varten — pedon merkkiä varten —, ja Eljakim, Hilikian poika, on filadelfialaista adventismia, joka vastaanottaa Jumalan sinetin.

Ja on tapahtuva sinä päivänä, että minä kutsun palvelijani Eljakimin, Hilikian pojan; ja minä puetan hänen ylleen sinun viittasi ja vahvistan hänet sinun vyölläsi, ja minä annan sinun hallitusvaltasi hänen käteensä; ja hän on oleva isä Jerusalemin asukkaille ja Juudan huoneelle. Jesaja 22:20, 21.

Sunnuntailain aikana adventismin vehnä ja luste erotetaan toisistaan, ja voittavan seurakunnan johto annetaan Eljakimille, Hilkian pojalle, ja Herra kohottaa silloin seurakuntansa lipuksi, kun kolmannen enkelin sanoma paisuu suureksi huudoksi. Olen ehkä ollut liiankin toisteinen sisällyttäessäni ilmauksen ”Hilkian poika”, vaikka voisin yksinkertaisesti sanoa Eljakim. Mutta yhdessä isä ja hänen lapsensa ovat Elian sanoman vertauskuva ennen seitsemää viimeistä vitsausta. Elian sanoma käyttää isien ja lasten symboliikkaa edustamaan ensimmäistä (isä) ja viimeistä (poika). Tämä profeetallinen suhde myötävaikuttaa luvun kaksikymmentäkaksi lopullisiin arvoituksiin. Eljakimille, Hilkian pojalle, annettu lupaus on, että Herra panisi Daavidin huoneen avaimen hänen olalleen.

”Daavidin huone” on se isän ja pojan sanoma, johon Jeesus viittasi viimeisessä keskustelussaan kapinallisten juutalaisten kanssa. Siihen Hän myös päättää Ilmestyskirjan. Daavidin huoneella oli avain, jota, ellei mitään muuta käytetä 22. lokakuuta 1844, varten, sillä ainoa kohta Kirjoituksissa, jossa tähän avaimeen viitataan, on sanomassa Filadelfian seurakunnalle.

Ja minä panen Daavidin huoneen avaimen hänen olallensa; ja hän avaa, eikä kukaan sulje, ja hän sulkee, eikä kukaan avaa. Jesaja 22:22.

Ja Filadelfiassa olevan seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi; katso, minä olen asettanut sinun eteesi avoimen oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä sinun voimasi on vähäinen, ja sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole kieltänyt minun nimeäni. Katso, minä annan saatanan synagogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valehtelevat; katso, minä saatan heidät tulemaan ja kumartamaan sinun jalkojesi eteen ja ymmärtämään, että minä olen sinua rakastanut. Koska sinä olet ottanut vaarin minun kärsivällisyyteni sanasta, niin minäkin varjelen sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. Katso, minä tulen pian; pidä lujasti se, mikä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän enää koskaan lähde sieltä ulos; ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, ja oman uuden nimeni. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Ilmestys 3:7–12.

Eliakim edustaa filadelfialaista milleriittiliikkeen aikana, joka avaa kaikkeinpyhimmän 22. lokakuuta 1844. Tiedän, että Kristus, meidän ylimmäinen pappimme, oli se, joka avasi tuon taloudenhoidollisen oven, mutta Kristus pani avaimen Hilkian pojan Eliakimin olalle ja sanoo, että ”hän avaa”. Olemme saavuttaneet sen kohdan, johon viittasin tämän artikkelin alussa.

Jesajan kirjassa sana ”taakka” esiintyy kahdeksantoista kertaa, mutta niistä seitsemän kertaa se tarkoittaa jotakin, mitä kannetaan olkapäällä, ja yksitoista kertaa se tarkoittaa tuomion profetiaa. Yhdessä noista kahdeksastoista tapauksesta sanaa, joka merkitsee tuomion profetiaa, käytetään samalla kertaa myös tarkoittamaan olkapäällä kannettavaa taakkaa.

Näyn laakson kertomus käsittelee tuomion sanomaa, joka synnyttää Jerusalemissa kaksi palvojien luokkaa. Profeetallinen sanoma, joka osoitti tuomion alkamisen, esitettiin Isä Millerin kautta, ja se

on ensimmäisen enkelin sanoma, joka päättyi, kun pyhän oven sulkeuduttua kaikkeinpyhin avattiin 22. lokakuuta 1844. Se ”taakka”, joka asetettiin William Millerin harteille ja jonka viemiseksi maailmaan hänet valtuutettiin, oli ensimmäisen enkelin sanoma, tuomion profetia, joka päättyi 22. lokakuuta 1844 kolmannen enkelin sanoman saapuessa.

“Daavidin huoneen avaimen minä panen hänen olkapäälleen”, ja sanotaan: “Sinä päivänä irrotetaan varmaan paikkaan kiinnitetty naula, se hakataan poikki ja putoaa; ja kuorma, joka oli sen varassa, häviää.”

Tässä sanaksi ”kuorma” käännetty sana on sana, joka tarkoittaa tuomion ennustusta, mutta tämä tuomion ennustus ei ole se heprean sana, jota Jesaja käyttää kuvaamaan jotakin, mitä kannetaan olalla. Tuomion ennustusta tarkoittavana sanana se merkitsee, että Hilkian pojan Eljakimin olalle asetettaisiin Daavidin avain, ja se kuorma, joka on hänen olallaan, on tuomion ennustus. Se on syvällinen sanaleikki!

Sisar White sanoo näin Raamattuun liitetystä avaimesta.

”Jumalan sanaan liittyy avain, joka avaa kallisarvoisen lippaan meidän tyydytykseksemme ja iloksemme. Tunnen kiitollisuutta jokaisesta valonsäteestä. Tulevaisuudessa meille nyt hyvin salaperäiset kokemukset selitetään. Joitakin kokemuksia emme ehkä koskaan täysin ymmärrä, ennen kuin tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen.” Manuscript Releases, osa 17, 261.

Millerin johdantosanat hänen unestaan kuuluvat näin.

”Näin unta, että Jumala lähetti minulle näkymättömällä kädellä taidokkaasti valmistetun lippaan, noin kymmenen tuumaa pitkän ja kuusi tuumaa leveän, eebenpuusta tehdyn ja taidokkaasti helmillä upotetun. Lippaaseen oli kiinnitetty avain. Otin heti avaimen ja avasin lippaan, jolloin hämmästykseni ja suureksi ihmetykseni huomasin sen olevan täynnä kaikenlaisia ja erikokoisia jalokiviä, timantteja, arvokkaita kiviä sekä kaikenmittaisia ja -arvoisia kulta- ja hopearahjoja, jotka oli kauniisti järjestetty omille paikoilleen lippaassa; ja näin järjestettyinä ne heijastivat valoa ja kirkkautta, jolle vertoja antoi ainoastaan aurinko.” Early Writings, 81.

Jaakko Whiten unta koskevissa alaviitteissä hän sanoo tämän avaimesta.

”Liitetty avain” oli hänen tapansa tulkita profeetallista Sanaa — vertaamalla raamatunkohtaa raamatunkohtaan — Raamattu itse oman tulkitsijanaan. Tällä avaimella veli Miller avasi ”lippaan” eli suuren totuuden adventista maailmalle.” James White.

James White kommentoi tätä unta ja kirjoitti sitä tehdessään johdannon. On mitä tärkeintä tunnistaa, että Miller näki unensa ja julkaisi sen vuonna 1847, vähintään kaksi vuotta suuren pettymyksen jälkeen, jolloin aiemmin yhtenäiset milleriläiset adventistit olivat hajaantuneet. Miller oli erossa liikkeestä, ja ”pieni lauma”, joka oli ”hajallaan”, kärsi yhä pettymyksestä. Millerin uni puhui tähän tilanteeseen, ja James White kommentoi sitä, ja Ellen White viittasi siihen täysin myönteisellä tavalla. James White kirjoitti uneensa johdannon, sisällytti siihen unensa ja lisäsi sitten muutamia alaviitteitä. Hänen johdantonsa, uni ja alaviitteet esitetään tämän artikkelin

lopussa niiden saataville, jotka tarvitsevat pääsyn tähän tietoon.

Jesajan luku kaksikymmentäkaksi on havainnollistus adventismin alusta ja lopusta. Molemmissa historian vaiheissa tapahtui ja tulee tapahtumaan erottaminen, joka tapahtui 22. lokakuuta 1844 ja sitten jälleen sunnuntailain aikana. Erottaminen kummassakin tapauksessa, alussa ja lopussa, on kymmenen neitsyen vertauksen täyttymys. Sisaremme White ilmoittaa meille, että tyhmät neitsyet ovat laodikealaisia. Sebna edustaa laodikealaisia adventisteja adventismin alussa ja lopussa. Eljakim, Hilkian poika, edustaa filadelfialaisia adventisteja.

Mutta Hilkia edustaa myös adventismin isää, sillä ”hän on oleva isä Jerusalemin asukkaille ja Juudan huoneelle”. William Milleriä kutsuttiin kunnioittavasti ”isä Milleriksi”. Millerin olalle asetettiin ”Daavidin avain”, mikä kuvaa hänen tapaansa tutkia Raamattua, ”käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle”.

Arkun ollessa Raamattu hän käytti ”Daavidin avainta”, joka edusti niitä profeetallisen tulkinnan sääntöjä, joita hän käytti avatessaan ensimmäisen enkelin totuudet. Nuo säännöt (Daavidin avain) ja hänen turmion ennustuksensa (kuorma), joka ymmärrettiin Daavidin avaimen avulla, ripustettiin ”kuin naula varmaan paikkaan” pyhäkössä. ”Naula” oli päivämäärä 22. lokakuuta 1844. Sana ”naula” merkitsee tappia, naulaa tai paalua ja edustaa tienviittoa. ”Kuorma” eli se turmion ennustus, joka ripustettiin tuohon naulaan, oli ensimmäisen enkelin sanoma, ja tuo sanoma päättyi 22. lokakuuta 1844, jolloin turmion ennustus oli täyttynyt, poistettiin, hakattiin alas, ja se putosi. Se poistettiin, sillä profeetallinen turmion sanoma oli tullut menneeksi, ja naula oli silloin siirrettävä kaikkeinpyhimpään, missä toinen turmion kuorma ripustettaisiin siihen.

Millerin turmiota koskeva profetia, joka profeetallisten sääntöjen mukaan ymmärrettynä esitetään ”Daavidin avaimena”, asettaisi naulan pyhään paikkaan, ja se kantaisi hänen isänsä huoneen kaiken kunnian. Sana ”kunnia” merkitsee tässä kohdassa painoa. Se, mikä kantaa huoneen painon, on huoneen perustus. Millerin perustava työ kantaa kaiken kolmannen enkelin sanoman lisävalon painon, jota kuvaavat ”vesa ja verso”. Se kantaa myös kaikkien temppelin erilaisten astioiden painon. Ja perustus laskettiin temppelille, johon asetettaisiin kunnian valtaistuin.

Hilkian poika Eljakim edustaa filadelfialaista seurakuntaa. Eljakim merkitsee ylösnostamisen Jumalaa, sillä Eljakim, Jerusalemin isä, edustaa William Milleriä, jota Jumala käytti nostamaan Jumalan valitun liittokansan perustukset. Hän on Hilkian poika; nimi johtuu kahdesta sanasta, joista jälkimmäinen tarkoittaa Jumalaa ja ensimmäinen ”sileyttä”, niin kuin puheen sujuvuudessa. Hilkia edustaa Jumalan sanaa tai ääntä, ja hänen poikansa edustaa temppelin nostamista.

Adventismin lopussa täytyy olla tuomion ennustus, ja tuo ennustus on Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolmas enkeli. Lopussa täytyy olla avain, jota Millerin avain esikuvasi. Meidän aikamme ”avain” perustuu historian toistumiseen ja erityisesti ensimmäisen maininnan sääntöön, joka sisältää tai on se periaate, jota Kristus itse edustaa Alfa ja Omegan ominaisuudessa. Täytyy olla Millerin poika. Milleristä tulee silloin isänä Hilkia, Herran sana, ja Millerin poika on Eljakim, mikä merkitsee nostamisen Jumalaa. Isä Miller pystytti temppelin, ja Millerin poika osoittaa, milloin Laodikea ja Filadelfia erotetaan toisistaan ja filadelfialaiset nostetaan lipuksi. Täytyy olla naula, joka on kiinnitetty, mutta ei pyhässä paikassa kuten Millerin historiassa, vaan

kaikkeinpyhimässä. Tuo naula ja se kuorma, joka siihen ripustetaan, katkaistaan kolmannen enkelin sanoman lopussa, niin kuin tapahtui ensimmäisen enkelin sanoman lopussa. Kun Miikael nousee ja ihmisen koetusaika päättyy, tuomion ennustus on mennyt aikaa, poistettu, katkaistu ja langennut.

Vuoden 1844 jälkeen ajan kulumisen myötä tapahtunut erottaminen eli hajottaminen tulee toistumaan sunnuntailain aikana. Jesaja 22 on kuvaus niistä olosuhteista, jotka johtavat laodikealaisten adventistien erottumiseen filadelfialaisista adventisteista sunnuntailakriisissä.

Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo Aamen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Niin, koska olet penseä etkä kylmä etkä palava, minä olen oksentava sinut suustani ulos. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta tuleessa puhdistettua kultaa, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että pukeutuisit niihin eikä alastomuutesi häpeä tulisi näkyviin, ja silmävoidetta silmiisi voidellaksesi, että näkisit. Kaikkia, joita minä rakastan, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroitse siis ja tee parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Ilmestys 3:7–22.

Johdannon jälkeen uneen James White sisällyttää itse unen alaviitteineen. Minulla ei ole mitään vaikeuksia James Whiten tavassa soveltaa Millerin unta, huolimatta siitä, että olemme usein julkaisseet hänen unestaan tulkinna, joka eroaa jossakin määrin James Whiten omasta. James Whiten peruslähestymistapa, jossa on eroa siihen, mitä me olemme julkaisseet, on siinä, että hän sijoittaa ”jalokivet” Jumalan kansan yhteyteen, kun taas me ymmärrämme jalokivien olevan profeettallisia totuuksia. Tässä ei ole mitään ristiriitaa, sillä ihminen heijastaa sitä, mitä hän uskoo, ja jalokivien hajaantuminen suuren pettymyksen jälkeen on esikuva Jumalan kansan hajaantumisesta ENNEN sunnuntailakia. Mutta tämä seikka kuuluu tulevaan tutkimukseen.

## **James Whiten johdanto William Millerin uneen**

”Seuraava uni julkaistiin Advent Heraldissa yli kaksi vuotta sitten. Näin silloin, että se selvästi kuvasi meidän menneen toisen adventin kokemuksemme ja että Jumala antoi tämän unen hajallaan olevan lauman hyödyksi.

”Suuren ja peljättävän Herran päivän läheisen lähestymisen merkkien joukkoon Jumala on asettanut unet. Ks. Joel 2:28–31; Ap. t. 2:17–20. Unet voivat tulla kolmella tavalla: ensiksi ”paljosta työstä”. Ks. Saarn. 5:3. Toiseksi ne, jotka ovat saatanan saastaisen hengen ja eksytyksen vallassa, voivat nähdä unia hänen vaikutuksestaan. Ks. 5. Moos. 8:1–5; Jer. 23:25–28; 27:9; 29:8; Sak. 10:2; Juud. 8. Ja kolmanneksi Jumala on aina opettanut, ja opettaa yhä, kansaansa enemmän tai vähemmän unien kautta, jotka tulevat enkelien ja Pyhän Hengen välityksellä. Ne, jotka seisovat totuuden kirkkaassa valossa, tietävät, milloin Jumala antaa

heille unen; eivätkä sellaiset tule petetyiksi eivätkä väärin unien eksyttäminä johdetuiksi harhaan.

”Ja hän sanoi: Kuulkaa nyt minun sanani. Jos keskuudessanne on profeetta, minä, HERRA, ilmoitan itseni hänelle näyssä ja puhun hänelle unessa. 4. Moos. 12:5.

Jaakob sanoi: ”Herran enkeli puhui minulle unessa.” 1. Moos. 31:2. ”Ja Jumala tuli syyrialaisen Laabanin luo yöllä unessa.” 1. Moos. 31:24. Lue Joosefin unet 1. Moos. 37:5–9 sekä sitten kiinnostava kertomus niiden täyttymyksestä Egyptissä.

”Gibeonissa Herra ilmestyi Salomolle unessa yöllä.” 1. Kun. 3:5. Danielin toisen luvun suuri ja tärkeä kuvapatsas annettiin unessa, samoin seitsemännen luvun neljä petoa jne. Kun Herodes koetti surmata lapsen Vapahtajan, Joosefia varoitettiin unessa pakenemaan Egyptiin. Matt. 2:13.

”Ja on tapahtuva VIIMEISINÄ PÄIVINÄ, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeäni kaiken lihan päälle; ja teidän poikanne ja tyttärenne profetoivat, ja nuorukaisenne näkevät näkyjä, ja vanhuksenne unia uneksuvat. Apt. 2:17.

Profetian lahja unien ja näkyjen kautta on tässä Pyhän Hengen hedelmä, ja viimeisinä päivinä sen tulee ilmetä siinä määrin, että se muodostaa tunnusmerkin. Se on yksi evankeliumin seurakunnan lahjoista.

”Ja hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset PROFEETOIKSI, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, pyhien täydelliseksi tekemistä varten, palvelutyön tekemistä varten, Kristuksen ruumiin rakentamiseksi.” Efesolaiskirje 4:11, 12.

”Ja Jumala on seurakuntaan asettanut muutamat, ensiksi apostoleiksi, toiseksi PROFEETOIKSI jne. 1. Korinttolaiskirje 7:28.

”Älkää halveksiko profetoimista. 1. Tessalonikalaiskirje 5:20. Ks. myös Apostolien teot 13:1; 21:9; Roomalaiskirje 12:6; 1. Korinttolaiskirje 14:1, 24, 39. Profeetat eli profetoimiset ovat Kristuksen seurakunnan rakennukseksi; eikä Jumalan sanasta voida esittää mitään todistetta siitä, että niiden olisi määrä lakata ennen kuin evankelistojen, paimenten ja opettajien oli määrä lakata. Mutta vastustaja sanoo: ’Vääriä näkyjä ja unia on ollut niin paljon, etten voi luottaa mihinkään sellaiseen.’ On totta, että Saatanalla on väärennöksensä. Hänellä on aina ollut vääriä profeettoja, ja varmasti voimme odottaa niitä myös nyt, tämän hänen viimeisen eksytyksen ja voiton hetkensä aikana. Ne, jotka hylkäävät tällaiset erityiset ilmoitukset siksi, että väärennös on olemassa, voivat yhtä hyvin mennä askeleen pitemmälle ja kieltää, että Jumala olisi koskaan ilmoittanut itseään ihmiselle unen tai näyn kautta, sillä väärennös on aina ollut olemassa.”

”Unet ja näyt ovat se väline, jonka kautta Jumala on ilmoittanut itsensä ihmiselle. Tämän välineen kautta hän puhui profetoille; hän on asettanut profetoimisen lahjan evankeliumin seurakunnan lahjojen joukkoon ja lukenut unet ja näyt muiden ”VIIMEISTEN PÄIVIEN” merkkien joukkoon. Aamen.

”Tarkoitukseni yllä olevissa huomautuksissa on ollut poistaa vastaväitteet raamatullisella tavalla ja valmistaa lukijan mieli seuraavaa varten.” James White, Brother Miller’s Dream,

## William Millerin toinen uni

"Näin unta, että Jumala lähetti minulle näkymättömällä kädellä taidokkaasti valmistetun lippaan, noin kymmenen tuumaa pitkän ja kuusi tuumaa kanttiinsa, tehdyn eebenpuusta ja taidokkaasti upotetuista helmistä. Lippaaseen oli kiinnitetty avain. Otin heti avaimen ja avasin lippaan, jolloin hämmästykseni ja ihmetykseni havaitsin sen olevan täynnä kaikenlaisia ja erikokoisia jalokiviä, timantteja, kallisarvoisia kiviä sekä kaikenmittaisia ja -arvoisia kulta- ja hopearahoja, jotka oli kauniisti järjestetty omille paikoilleen lippaassa; ja näin järjestettyinä ne heijastivat valoa ja kirkkautta, jota vastasi vain aurinko."

Ajattelin, ettei ollut velvollisuuteni nauttia tästä ihmeellisestä näystä yksin, vaikka sydämeni riemuitsi sen sisällön loistosta, kauneudesta ja arvosta. Sen tähden asetin sen huoneeni keskuspöydälle ja annoin tiedon, että kaikki, joilla oli halua, saattaisivat tulla katsomaan kaikkein kunniakkainta ja loistavinta näkyä, minkä ihminen tässä elämässä on koskaan nähnyt.

"Ihmisiä alkoi tulla sisään, aluksi vain harvoja, mutta heidän määränsä kasvoi vähitellen suureksi joukoksi. Kun he ensi kerran katsoivat rasiaan, he ihmettelivät ja huusivat ilosta. Mutta kun katselijoiden määrä lisääntyi, kaikki alkoivat käsitellä jalokiviä, ottamaan niitä pois rasiasta ja sirottelemaan niitä pöydälle. Minä aloin ajatella, että omistaja vaatisi rasian ja jalokivet jälleen minun kädestäni; ja jos sallisin niiden joutua hajalleen, en enää koskaan kykenisi asettamaan niitä takaisin paikoilleen rasiaan entiselleen; ja tunsin, etten koskaan voisi vastata siitä tilintekovelvollisuudesta, sillä se olisi valtava. Silloin aloin vedota ihmisiin, etteivät he koskisi niihin eivätkä ottaisi niitä pois rasiasta; mutta mitä enemmän minä pyysin, sitä enemmän he hajottivat niitä; ja nyt he näyttivät sirottelevan niitä kaikkialle huoneeseen, lattialle ja jokaiselle huonekalulle huoneessa.

"Sitten näin, että aitojen jalokivien ja rahan sekaan he olivat sirotelleet lukemattoman määrän vääriä jalokiviä ja väärennettyä rahaa. Minä närkästyin suuresti heidän alhaiseen menettelyynsä ja kiittämättömyyteensä ja nuhtelin ja moitin heitä siitä; mutta mitä enemmän minä nuhtelin, sitä enemmän he sirottelivat vääriä jalokiviä ja väärää rahaa aitojen joukkoon.

"Sitten minä vihastuin ruumiillisessa sielussani ja aloin käyttää ruumiillista voimaa työntääkseni heidät ulos huoneesta; mutta samalla kun työnsin yhden ulos, kolme muuta tuli sisään ja toi mukanaan likaa ja höylänlastuja ja hiekkaa ja kaikenlaista rojua, kunnes ne peittivät jokaisen aidon jalokiven, timantin ja kolikon, niin että ne kaikki jäivät näkyvistä pois. He repivät myös kappaleiksi lippaani ja hajottivat sen rojun joukkoon. Minä ajattelin, ettei kukaan välittänyt murheestani eikä vihastani. Minä masennuin ja lannistuin kokonaan, istuin alas ja itkin.

"Kun näin itkin ja surin suurta menetystäni ja vastuutani, muistin Jumalan ja rukoilin hartaasti, että Hän lähettäisi minulle apua. Heti ovi avautui, ja mies astui huoneeseen, jolloin kaikki ihmiset poistuivat sieltä; ja hän, pitäen kädessään harjaa, avasi ikkunat ja alkoi harjata tomua ja roskia pois huoneesta.

”Minä pyysin häntä pidättymään, sillä roskien joukkoon oli hajallensa joutunut joitakin kallisarvoisia jalokiviä.

Hän sanoi minulle: ”Älä pelkää”, sillä hän ”huolehtisi heistä”.

"Sitten, hänen lakaistessaan tomua ja roskia, väärä jalokiviä ja väärennettyä rahaa, kaikki nousi ja meni ulos ikkunasta kuin pilvi, ja tuuli kuljetti ne pois. Hälinässä suljin silmäni hetkeksi; kun avasin ne, kaikki roskat olivat poissa. Kallisarvoiset jalokivet, timantit sekä kulta- ja hopearahat makasivat runsain määrin hajallaan kaikkialla huoneessa.

Sitten hän pani pöydälle rasian, joka oli paljon suurempi ja kauniimpi kuin edellinen, ja kokosi jalokivet, timantit ja kolikot kourakaupalla ja heitti ne rasiaan, kunnes ainoatakaan ei ollut jäljellä, vaikka jotkut timanteista eivät olleet neulankärkeä suurempia.

”Sitten hän kehotti minua ’tulemaan ja katsomaan’.”

”Katsoin arkkuun, mutta näkemäni häikäisi silmäni. Ne loistivat kymmenen kertaa entistä kirkkaammin. Luulin, että ne oli hangattu hiekassa niiden jumalattomien ihmisten jaloilla, jotka olivat hajottaneet ne ja polkeneet ne tomuun. Ne olivat järjestettyinä arkkuun ihmeelliseen järjestykseen, jokainen omalla paikallaan, ilman mitään näkyvää vaivaa sen miehen osalta, joka oli ne sinne heittänyt. Huusin pelkästä ilosta, ja tuo huuto herätti minut.”  
Early Writings, 81–83.

## James Whiten alaviitteet

”Arkku” edustaa Raamatun suuria totuuksia, jotka koskevat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen toista adventtia ja jotka annettiin veli Millerille julkaistaviksi maailmalle.

”Mukana ollut avain” oli hänen tapansa tulkita profeetallista Sanaa — vertaamalla raamatunkohtaa raamatunkohtaan — Raamattu oman itsensä selittäjänä. Tällä avaimella veli Miller avasi ”arkun” eli adventin suuren totuuden maailmalle.

”Ihmisiä alkoi tulla, aluksi vain muutamia, mutta määrä kasvoi väkijoukoksi.” Kun veli Miller ja hyvin harvat muut ensimmäisen kerran saarnasivat adventtioppia, sillä oli vain vähäinen vaikutus, ja vain aivan harvat heräsivät sen kautta; mutta vuosina 1840–1844, missä ikinä sitä saarnattiin, koko yhteisö heräsi.

”Kaikenlaiset ja kaikenkokoiset ’jalokivet, timantit jne.’, jotka olivat ’niin kauniisti asetetut kukin omalle paikalleen lippaassa’, kuvaavat Jumalan lapsia, [Malakia 3:17,] kaikista kirkoista ja miltei jokaisesta elämän asemasta ja tilanteesta, jotka ottivat vastaan adventtiuskon ja joiden nähtiin ottavan rohkea kanta omilla paikoillaan totuuden pyhässä asiassa. Kulkiessaan tässä järjestyksessä, kukin omaa velvollisuuttaan noudattaen ja nöyrästi Jumalan edessä vaeltaen, ’he heijastivat valoa ja kirkkautta’ maailmaan tavalla, jonka vertainen nähtiin vain apostolien päivien seurakunnassa. Sanoma, [Ilmestys 14:6, 7,] kulki ikään kuin tuulen siivillä, ja kutsu: ’Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina’, [Luukas 14:17,] levisi voimalla ja vaikutuksella.”

”Kun lentävä enkeli [Ilmestys 14:6, 7,] alkoi ensi kerran julistaa iankaikkista hyvää sanomaa: ’Peljätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut’, monet

riemuitsivat Jeesuksen tulemisen ja kaiken ennalleenasettamisen nähdessään; nämä samat myöhemmin vastustivat, pilkkasivat ja ivaamalla kohtelivat sitä totuutta, joka vähän aikaisemmin oli täyttänyt heidät ilolla. He ahdistivat ja hajottivat jalokivet. Tämä vie meidät syksyyn 1844, jolloin hajottamisen aika alkoi. Painakaa tämä mieleenne: juuri ne, jotka kerran 'riemuitsivat', ahdistivat ja hajottivat jalokivet. Eivätkä mitkään muut ole vuoden 1844 jälkeen niin tehokkaasti hajottaneet laumaa ja johtaneet sitä harhaan kuin ne, jotka kerran saarnasivat totuutta ja iloitsivat siitä, mutta sittemmin ovat kieltäneet Jumalan työn ja profetian täyttymyksen menneessä adventtikokemuksessamme.

"Veli Millerin todistus useiden kuukausien ajan Keskiyön huudon jälkeen, vuonna 1844 seitsemäntenä kuukautena, oli se, että ovi oli suljettu ja että adventtiliike oli profetian täyttymys sekä että olimme olleet oikeassa saarnatessamme aikaa. Tämän jälkeen hän Advent Heraldin kautta kehotti veljiään pitämään lujasti kiinni, olemaan kärsivällisiä eikä napisemaan toisiaan vastaan; ja Jumala oli pian osoittava heidät oikeiksi ajan saarnaamisesta. Tällä tavoin hän vetosi jalokivien puolesta samalla, kun hän tunsu "vastuullisuutensa" heistä ja että "se olisi valtava."

"Aitojen joukkoon sirotellut 'väärennetyt jalokivet ja väärä raha' kuvaavat selvästi vääriä käännyttäisiä eli 'vieraita lapsia' [Hoos. 5:7] sen jälkeen, kun ovi suljettiin vuonna 1844.

Toinen "arkku, paljon suurempi ja kauniimpi kuin edellinen", johon hajallaan olevat "jalokivet", "timantit" ja "kolikot" koottiin, kuvaa elävän nykyisen totuuden laajaa kenttää, johon hajallaan oleva lauma kootaan, nimittäin 144 000, joilla kaikilla on elävän Jumalan sinetti. Yksikään kallisarvoisista timanteista ei jää pimeyteen. Vaikka jotkut ovat "eivät suurempia kuin nuppineulan kärki", heitä ei sivuuteta eikä jätetä ulkopuolelle tänä päivänä, jolloin Jumala kokoaa jalokivensä. [Malakia 3:16–18.] Hän voi lähettää enkelinsä ja jouduttaa heidät pois, niin kuin hän vei Lootin pois Sodomasta. "Lyhyen työn Herra tekee maan päällä." "Hän saattaa sen nopeasti päätökseen vanhurskaudessa." Ks. Roomalaiskirje 9:28.

"Lika ja lastut, hiekka ja kaikenlainen roska' kuvaavat niitä moninaisia ja lukuisia erehdyksiä, joita on tuotu toisen adventin uskovien keskuuteen syksystä 1844 lähtien. Tässä mainitsen niistä muutamia.

"1. Se kanta, jonka eräät "paimenista" röyhkeästi omaksuivat heti sen jälkeen, kun keskiyön huuto oli annettu, nimittäin että Pyhän Hengen juhlallinen, sydämet sulattava voima, joka liittyi seitsemännen kuun liikkeeseen, oli mesmeristinen vaikutus. George Storrs oli ensimmäisten joukossa omaksumassa tämän kannan. Ks. hänen kirjoituksiaan vuoden 1844 jälkimmäisellä puoliskolla New Yorkissa silloin julkaistussa lehdessä Midnight Cry. J. V. Himes sanoi Albanyn konferenssissa keväällä 1845, että seitsemännen kuun liike synnytti mesmerismiä seitsemän jalan syvyyteen. Tämän on minulle kertonut eräs läsnä ollut henkilö, joka kuuli huomautuksen. Toiset, jotka ottivat aktiivisen osan seitsemännen kuun huutoon, ovat sittemmin julistaneet tuon liikkeen Paholaisen työksi. Kristuksen ja Pyhän Hengen työn lukeminen Paholaiselle oli Vapahtajamme päivinä pilkkaa, ja pilkkaa se on nytkin.

"2. Määrättyä aikaa koskevat monet kokeilut. Sen jälkeen kun 2300 päivää päättyivät vuonna 1844, eri henkilöt ovat melko monin kerroin määränneet aikoja niiden päättymiselle. Näin

tehdessään he ovat siirtäneet ”rajamerkit” ja heittäneet pimeyttä ja epäilystä koko adventtiliikkeen ylle.

”3. Spiritualismi kaikkine kuvitelmineen ja mielettömyyksineen. Tämä Perkeleen juoni, joka on saanut aikaan hirvittävän kuoleman työn, sopivasti kuvataan ’höylänlastuilla’ ja ’kaikenlaisilla roskilla’. Monet niistä, jotka joivat spiritualismin myrkkyä, myönsivät menneen adventtikokemuksemme totuuden, ja tämän seikan vuoksi monet on saatu uskomaan, että spiritualismi oli luonnollinen hedelmä siitä uskosta, että Jumala johti suuria adventtiliikkeitä vuosina 1843 ja 1844. Pietari, puhuessaan niistä, jotka ’tuovat salaa sisään kadottavia harhaoppeja, jopa kieltäen Herran, joka on heidät ostanut’, sanoo: ’JOIDEN TÄHDEN TOTUUDEN TIETÄ PILKATAAN.’”

”4. S. S. Snow, joka väittää olevansa ’profeetta Elia’” Tämä mies on kummallisella ja hurjalla elämänsä aikana myös näytellyt osansa tässä kuoleman työssä, ja hänen menettelynsä on ollut omiaan saattamaan odottavien pyhien todellisen aseman huonoon huutoon monien rehellisten sielujen mielissä.

”Tähän erehdyksen luetteloon voisin lisätä vielä monia muitakin, kuten Ilmestyskirjan 20:4, 7:n menneisyydessä olevat ”tuhat vuotta”, Ilmestyskirjan 7:4:n; 14:1:n 144 000, ne, jotka Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen ”nousivat ylös ja tulivat ulos haudoista”, opin työnteon tarpeettomuudesta, opin imeväisten hävityksestä, jne. jne.

”Näitä erehdyksiä levitettiin niin utterasti ja painostettiin odottavan lauman keskuudessa siinä määrin, että siihen aikaan, jolloin veli Miller näki unen, todelliset jalokivet olivat ’poissa näkyvistä’, ja profeetan sanat soveltuivat siihen—’Ja oikeus on käännetty pois taaksepäin, ja vanhurskaus seisoo kaukana’, jne. jne. Ks. Jesaja 59:14. Siihen aikaan maassa ei ollut ainoatakaan adventtilehteä, joka olisi puolustanut nykyisen totuuden asiaa. The Day-Dawn oli viimeinen, joka puolusti pienen lauman oikeaa asemaa; mutta se lakkasi olemasta useita kuukausia ennen kuin Herra antoi veli Millerille tämän unen; ja viimeisessä kuolinkamppailussaan se osoitti väsyneille huokaaville pyhille vuoteen 1877, joka oli silloin kolmenkymmenen vuoden päässä tulevaisuudessa, heidän lopullisen vapautuksensa aikana. Voi! voi! Ei ihme, että veli Miller unessaan ’istui alas ja itki’ tämän murheellisen asiantilan tähden.”

Veli Miller sulki silmänsä kuolemassa 22. joulukuuta 1849, mikä täytti hänen unessaan seuraavat sanat: ”Tohinan keskellä suljin silmäni hetkeksi.” Tämä ihmeellinen täyttymys on niin ilmeinen, ettei kenenkään ole mahdollista olla sitä näkemättä.

”Lipas edustaa adventtitotuutta, jonka veli Miller julkaisi maailmalle, niin kuin se on hahmoteltu kymmenen neitsyen vertauksessa. [Matthew 25:1–11.] Ensiksi aika, 1843; toiseksi viivytyksen aika; kolmanneksi keskiyön huuto, seitsemännessä kuussa, 1844, ja neljänneksi suljettu ovi. Kukaan, joka on lukenut toista adventtia käsitteleviä kirjoituksia vuoden 1843 jälkeen, ei kiellä sitä, että veli Miller on puolustanut näitä neljää tärkeää kohtaa adventtihuutohistoriassa. Tämä sopusointuinen totuuden järjestelmä eli ”lipas” on revitty kappaleiksi ja hajotettu roskien sekaan niiden toimesta, jotka ovat hylänneet oman kokemuksensa ja kieltäneet juuri ne totuudet, joita he yhdessä veli Millerin kanssa niin pelottomasti saarnasivat

maailmalle.

”Seurakunta on silloin oleva puhdas ja ’virheetön Jumalan valtaistuimen edessä’;  
tunnustettuaan kaikki erehdyksensä, vikansa ja syntinsä, ja kun ne on pesty pois Kristuksen  
verellä ja pyyhitty pois, he ovat oleva ilman ’tahraa tai ryppyä tai mitään senkaltaista’. Silloin  
he loistavat ’kymmenen kertaa entisessä kirkkaudessaan.’” JAMES WHITE, Oswego,  
toukokuu 1850.